

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Rumohr, Theodor Vilhelm Kjerstrup.; af
Theodor Kjerstrup Rumohr.

Titel | Title:

Selvmorderen eller Vandring gjennem Maanen
og Jorden i det 33. Aarhundrede : et episk Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Fabritius de Tengnagel, 1830

Fysiske størrelse | Physical extent:

139 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54.-14

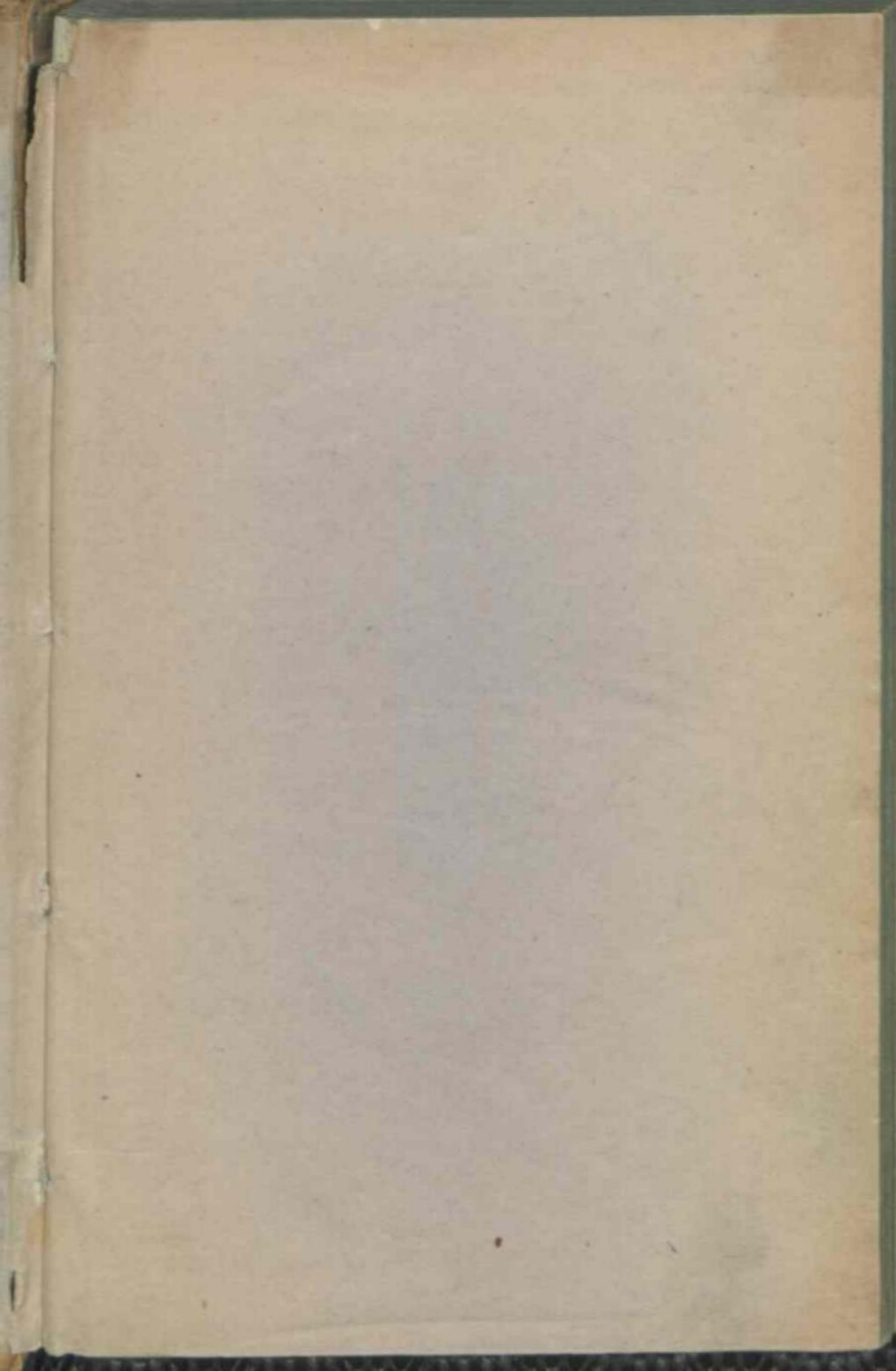
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

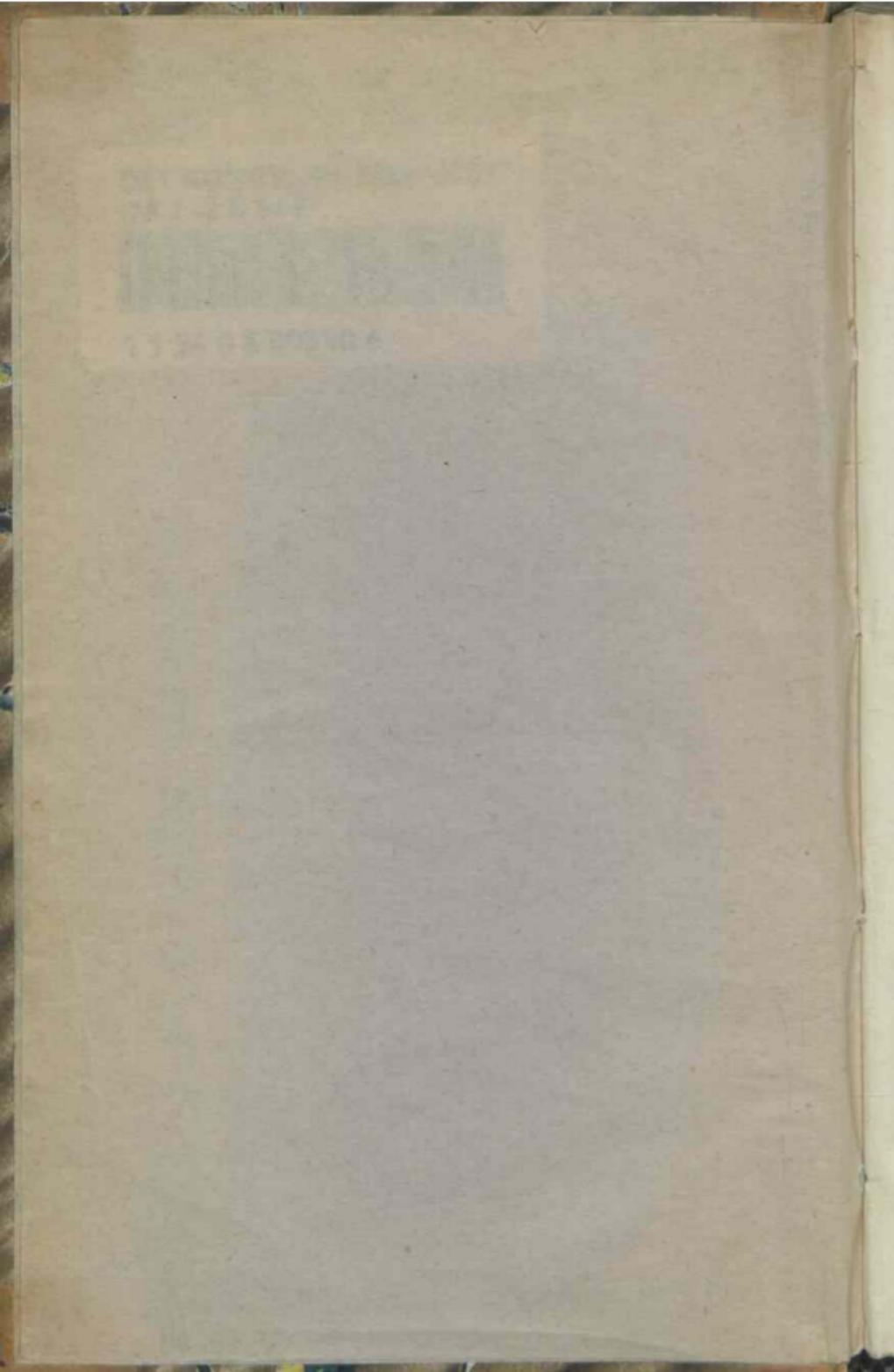

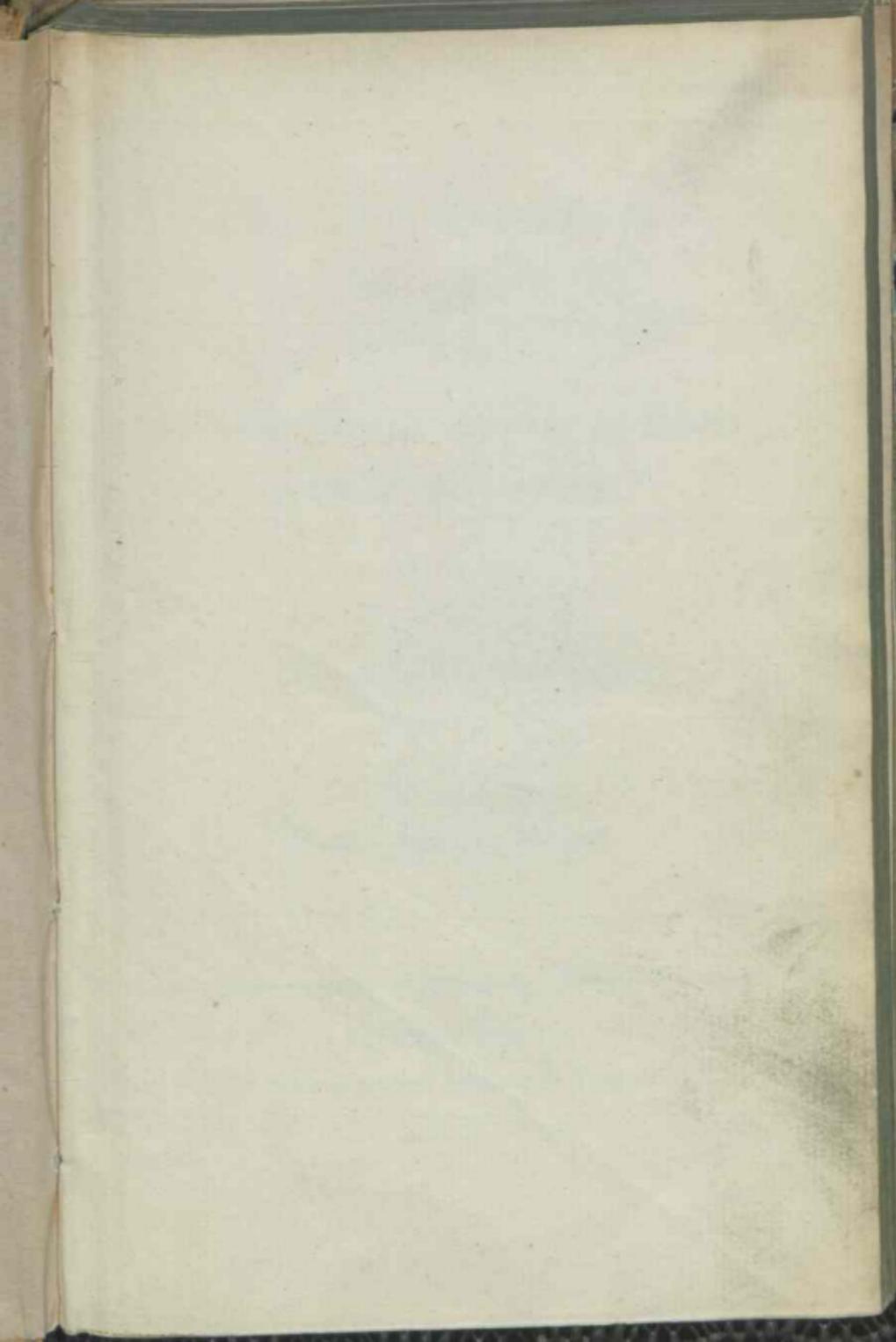
115408003506

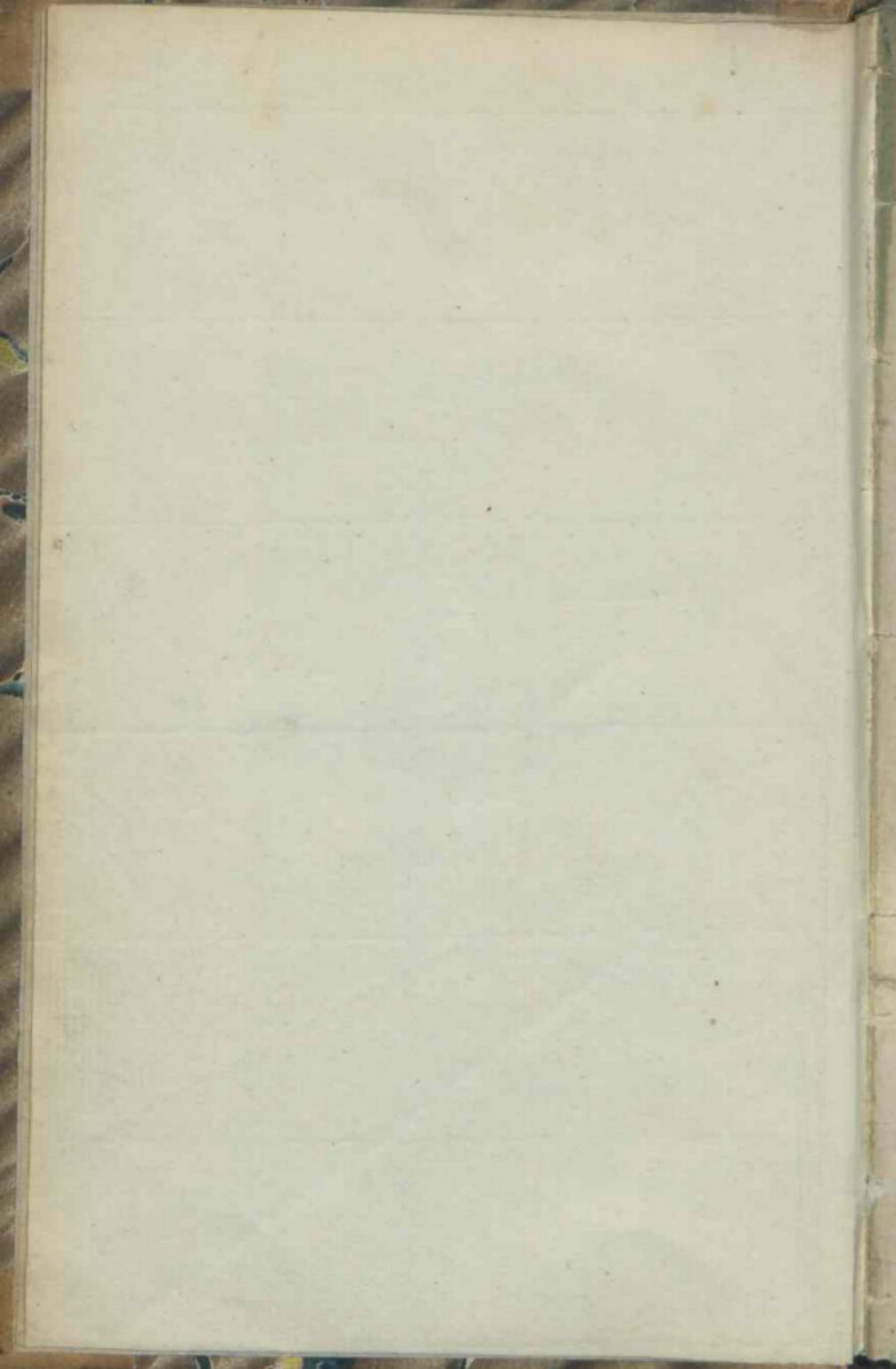
+REX

Selvmorderen

eller

Vandring gjennem Maanen og Jorden
i det 33te Aarhundrede.

Et episk Digt

af

Theodor Kierstrup Kumohr.

Kjöbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Sabritius de Tengnagel.

1830.

1133

насторожеши милю та
заспівши віслю

1134

насторожеши милю та

1135

насторожеши милю та

Detlev Christian v. Rumohr,

min Belgjører og Fader,

helliget

med sonlig Taknemmelighed

af

Forfatteren.

En Vaar jeg veed, som Kloderne ei kjende,
Som ei i Evighed kan tage sig,
Hvor Millioner Sole Straaler sende,
Hvis Farvestjær sig blander underlig.
En Dal jeg veed, hvis Blomster ere sjonne;
De sprede Bellugt rundt, som Dunster smaae,
Med Græs og Klover, fine, lysegronne:
Saa sjondt et Syn man ei i Verden saae.
De klare Kilder perle smukt i Sivet,
En iles snar, en anden langsomt frem;
De klare Kilder forestille Livet,
Og deres Udspring er vort rette Hjem.
En Aften eller Morgen Solen skinner
I hine Egne; Lyset hersker der;
Dag Duggens Perler man paa Nosen finder,
Og Liliens hvide Blade Niimfrost bær.
Thi flur paa Evighedens Nosser samle
Sig Verdens Gladestaaerer uden Tal:
Naar vi i mørk Fortvivelse da famle,

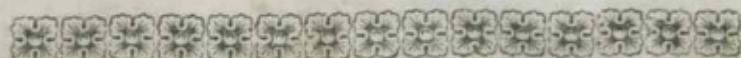
Øs vinke Taarerne i Lysets Dal.
 Og naar Uskyldighedens Taarer flyde
 Opsamle Evighedens Lilier dem;
 Som Niimfrost de de hvide Blade pryde;
 Thi ilkun hisset finde de et hjem.
 Og smaa Cheruber med de gule Vinger
 Opsamle flittig Taarerne i Haand;
 Hver Cherub glad med Taarerne sig svinger
 Til Almagts Fader, Verdens store Aand.
 Med Faderomhed han dem alle fatter,
 Hver efter sin Fortjeneste i Krands;
 Som Evighedens Ædelstene statter
 Man dem i Himmelnen for deres Glands.
 Men disse Ædelstene Speile ere
 For forste Eiers Gjerning, god og slet:
 Hvis Hjertet bliver reent, de Glandsen børe;
 Hver Last og Ondskab giver dem en Plet;
 Paa Guddomsthronen sidder Alles Fader,
 Og sjælner Last og Dyd og Uskylds Wei;
 Hver Skabning, Engel og hver Aand sig bader
 I Guddomstraalen; de ham frygte ei.
 Og Thronen er saa skøn: slet ingen Tanke
 Kan fatte hvad, hvoraf, hvor stor den er;
 Den er ei bygt af Marmor eller Planke,
 Og ingen Guld og Solv man paa den seer.
 Som Morgenroden — Dagens Dronning stiger
 Ved skyefrie Horizont fra Havets Skjod,
 Og Grue og Mat og Skye og Sorg bortviger,

Hun maler Hav og Jord og Himmel rod.
 Og lidens Spurv og Lærke, Stær og Duen
 Omflagre, quidre, floite, kurre smukt,
 Og hver en Blomst udfolder sig i Luen;
 Naar den ei flammer, har hver Blomst sig lukt.
 Saa Herrens Throne majestætisk luer,
 Saa hoi, saa vederqværgende og mild;
 Ei Liv og Glæde Majestæten kuer:
 Det er ei saligt, majestætisk Smil.
 Og Thronen stottes af de trende Piller;
 Det Almagt, Viisdom og Algodhed er,
 Saa gjennemsigte som Jordens Kilder,
 De kunne sees og mærkes fjernt og nær.
 Og over Thronen sig en Hvalving hæver
 Af Sole, Maaner og af Stjerners Hær,
 Og rundt om Thronen smaa Cheruber svæver;
 Smaa dode Born, som Herren haver hjær.
 Og til hans Hoire seer man blege Sjæle,
 Utallige som Sand i Verdens Hav;
 Det ere dem, der ikke mere dvæle
 I Livets Legeme, som Herren gav.
 Nu stirre de saa øengstelig paa Krandsen,
 Hvor Klarhed Ædelstenene forlod;
 Men, o! hvad Under! den har atter Glandsen;
 Hver Plet er vasket af med helligt Blod!
 Og rene, luttrede for Verdens Synder,
 Hver soler uljendt Glæde i sin Sjæl;
 Thi Himmelens Salighed kun Dyden lønner,

Den her forladte, uden Maal og Skjæl.
 Kun nogle Ædelstene rodligt funkle,
 Selvmorderne betragte dem med Gru;
 De andre Ædelstene dem fordunkle,
 Den Gjernings Nædsel rinder dem i Hu.
 Dog Herren seer paa dem med Faderøie,
 Og spørger: hvorfor gjorde I mig det?
 Til Straf I atter bære Livets Mois,
 Indtil I twætte af den rode Plet.
 Nu knæler ydmygt ned for Almagts Thronen
 En Livets Aland; og han med freidigt Mod:
 "Alsfader! vinke hid af Stjernekronen,
 Jeg egenmægtig Jorderig forlod.
 Alsfader! Byrden kunde jeg ei bære;
 Den var for tung, jeg var ulykkelig;
 Mig Livets Lænker vare altfor svære,
 Jeg kasted' dem og ilte hen til Dig."
 Saa taler han og bonsligen udstrækker
 Han sine Hænder mod den store Aland;
 Men kun hos Svaghed, Svaghed Medynk vækker,
 Og ei hos ham, der veier Synd i Haand.
 "Jeg gav Dig Livet, svarer Alles Fader,
 For at Du skulde fryde Dig derved,
 Nu mod min Willie Du det forlader,
 For Hostens Tid, som gron, umoden Sæd.
 Hvad var vel Livet og hvad var dets Glæder,
 Hvis jeg ei sendte Sorg og Graad iblandt!
 Kortsynede! Du over Armod græder,

Hvorved Du Sjælere og Sundhed vandt.
 Jeg med en Guddomsgnist nedsender Eder
 Til Kloderne, at gjennemvandre dem;
 Vogt Gnisten vel, den Eder engang leder
 Igjen til Himlen, eders rette Hjem.
 Det store Maal Dig vinked' alt imode,
 Det Maal, som faa paa tusind Kloder fandt:
 At pusle Gnisten op til Glammer rode;
 Da ved din Svaghed etter Maalet svandt,
 Nu skal Du gjennem trende Kloder vandre,
 Og prove alt med Sindighed og Klegt —
 Det Bud staaer fast, Du skal det ei forandre,
 Hav Taalmod og for Skjæbnen aldrig frygt.
 En Tid saa lang, som Kloden vel behover
 At dreie sig omkring sin Ares Rand,
 I hver en Kreds, den rundt om Solen lober,
 Jeg sjønker Dig guddommelig Forstand;
 At Du kan skee grant med Viisdoms Pie
 Hvad al Naturen virker, hvad den er;
 Det lette Dig et doppelt Liv og Moie,
 Derved, hvorfor Du lever, ogsaa lør".
 Saa talte Herren, den Bortviste hæved
 Sig etter op, tog Byrden paa igjen;
 Og bort fra Himlens Herlighed han svæved',
 Med vaade Blik han stirred' tit derhen!
 Men de Tilbageblevne sig adsprede,
 Opsogte Fader, Moder, Elske, Ven,
 Kun nogle faa af dem forgjæves ledte,

Men Gjensyns Glæden tolker ingen Ven.
Hist Elseren som Sommerfugl i Haven
Omfavnner Pigen, der forlod hani her:
Hun har ham, atter — glæd Ter, over Graven
Forsamlede, I stilles aldrig meer.
En Kriger finder Fader, Moder, Søster,
Paa Jordens værned' han om deres Fred,
I salig Nuus han dem til Hjertet kryster;
Han glemmer Jorden, glemmer head han leed.
En Engleflok, smaa Glætter tidlig dode,
Omslagre Moder, som fremiser der;
Hvor hendes Moderglæder ere føde,
Kun den kan føle det, som Moder er. —

Udenfor Doren paa kalkede Steen sad den gamle Matrone,
Saæ ned ad Veien, den stovede, brede, tit med Forventning,
Gleettende Klædningestykker til Sonnen med knoklede Fingre:
Snildt af de unge Stammer hun skællede Barken i Vaaren,
Lagde dem ned i Jorden og hented' om Som'ren dem atten;
Nu de i Hobe laae om paa Stenene, kalkede, hvide;
Thi hvor hun boede var Jorden ufrugtbar og sjælden kun
saæ man
Mos spire frem mellem Klosterne, sparsomt og ikke til
Næring
For noget Mensdyr, det eneste Huusdyr man havde paa
Maanen.
Derfor var Kno, saadan heed hendes Son, alt om Morgenens
tidlig
Dragen med Hjorden langt bort til en Slette, hvor Mosset
var hyppigt
Mra, det var Moderens Navn, nu udbredte den herlige
Klædning,
Stor, til at svøbe om Skuld'ren og ville om Brystet og
Maven;

Thi de ei brugte Bedækning til Fodderne, Arme og Hoved.
 Moderen havde besluttet at sende sin elskede Yngling,
 Der nu just fyldte det tiende Åar, og heel mandig var blevet,
 Hen til den mægtige Sno, der var Hørding og Hersker paa
 Maanen;

Snildt han opbygte sit Sæde paa Lysets fortryllende Side;
 Thi han var stor i Forstand; men han havde en eneste
 Datter,

Der var for smuk til at dvæle paa Maanen; såon Vor blev
 hun faldet;
 Knipst hun bortjog alle Friere fra sig, skjont ni Åar alt
 gammel.

Kjorende ene saa tit om i Landet, hun swoer kun at ørge
 Den, der med egen Fare tilfældigen reddede hende,
 Hvis hun engang, ene kjorende rundt omkring, kom i en
 Fare.

Medens nu Ma, denne kjærlige Moder, betænkte med
 Omsorg,

Ner at udsmykke sin elskede Kno, for at han med Ære
 Kunde i Morgen fremstille hos Sno sig, den Herre, ved
 Hove,

Saae hun ham komme gesvindt ned ad Veien, den
 stovede, brede,

Drivende Hjorden foran sig, der ilte at komme til Hvile.
 Moderen reiste sig, vendte med kjærligste Hilsen ham
 Ryggen;

Kno endnu kjærlig're gjengældte Hjlsnen, ved rundt sig
 at dreie;

(Saaledes hilsste de) derpaa med Huien og smeldende
Pidsken

Forte han Hjorden i Stald, der han bandt den og lukkede
Laagen.

Ind han nu treeen til sin Moder i Hytten, der festlig var
smukket:

Heiet i Glammer var Gulvet, bestroet med fineste Kalksand;
Fire smaae Stole, der stode i Stuen, Betræklet af Barktraad;
Og hist i Krogen en Lænestoel stod og, men underlig var den:
Venene vare som Elfenbeen hvide og smukke at see til,
Tilhorte engang Knos Fader, da han endnu vandrede blant
dem;

Men da han dode, Mra skar dem fra Kroppen, som Skik
var og Brugen,
Afsnitted' Kjodet, polerte dem net, saa de glindsede fine;
Skar derpaa Armene af; dem polerte hun ogsaa, med
Smerte,

Satte dem under sin Lænestoel fortil, men Venene bagtil;
Og tæt ved Siden af denne stod Bordet, hvidt vaseet og
skuret;

Pladen var gjort af det fineste Tre som man havde i Landet.
Dernæst i Stuen stod Moderens Leie, med Buer derover,
Lagte i Kors og vel foiede sammen, paa Midten man fjendte
Faderens Pandestal, hvid afpoleret, fasthæftet med Nagler.
Moderen rykkede Bordet til Nette og fremsatte Maden:
Kostelig duftende Frugter af Jorden, Kartofler de faldes,
Kogte i Melken af Mensdyr, hvis Bos hun paa Bordet
og satte,

Banket imellem to Stene, men dog endnu blodig og saftig.
Derpaa fremtog hun to Knive med Gæsler af Faderens
Knokler,
Veltilberedte, tilslæbne, hvæssede skarpe paa Stene;
Bod derpaa Sonnen, den herlige Yngling, at lange til
Fader;
Selv hun sig satte i Stolen, paa Faderens Arme og Beene.
Kno, der var hungrig, nu over for hende, sjæl lystig i
Braden;
Tog saa imellem Kartofler af Faderet, med Skallen dem spiste;
Moderen glædede sig over Sonnens fortreflige Madlyst.
Men da nu Maden aldeles var opspist, hver Knokkel var
gnavet,
Neiste de sig fra det landslige Maaltid og ilte til Stalden,
Hvor de af Mensdyrets svulmende Yvere sugede Mælken;
Altter tilbage til Stuen de gik saa, og Mra tog af Bordet;
Derpaa hun satte sig ned paa sin Stoel, bod sin Son og
at sidde,
Og mens han ganske forbanset nu horte paa hende begjærlig,
Talte den sindige Kone de klogtige Ord med Betenkning:
Vel har jeg altid som Moder og kjærlig opført mig imod
dig,
Pleiet dig vel i din spædeste Barndom, opoffrende meget,
Lygget det bankede Kjod, da du ej havde Tænder i Mund'en,
Puttet det ind i din Mund, ufortroden, naar du det udspy'de;
Baaren dig tit paa min Ryg, naar jeg vogtede Hjorden i
Dalen;
Thi du var faderlös længe alt forend du fødtes til Verden;

Lært dig at samflette Traade af Barken til Klædning og
Leie;

Lært dig at indsuge Mellen, naar Mensdyrets Øvere svulme,
Og at opsoge de fedeste Enge, hvor Hjorden kan græsse;
Det har jeg gjort, men kun ringe for Manden er saadan
Bestilling;

Og du er klogtig, selv ikke din Fader i Livet saa klog var.
Derfor min Mening er denne: I Morgen du vandrer til
Hove,

Tilbyder Sno, der er mægtig i Landet, at tjene ham troelig.
Alt, hvad paa Maanen der voer vil i Morgen vist ile til
Slottet,

Før at betragte den deilige Klode; i Morgen er Dagen,
Da man kan see den saa klar svæve hen under Himmelens
Hvælving.

Bjerge og Skove man seer, ogsaa det, der saa blaaligen
deiligt

Synes at svulme og synke og bruse med Larmen og Nædsel;
Selv ogsaa vilde jeg gierne derhen, for at see den Spectakel;
Men jeg er gammel og svag, derfor Veien vil trætte for
meget.

Saaledes talte den findige Kone, men Sonnen sig glæded'
Over det Forstag; han svarte beskedten og hovisck saalunde:
Vel har du pleiet mig, da jeg var lille, som kjærligste
Moder,

Hvorfor jeg takker dig meget, og aldrig det glemmer i Livet;
Ei jeg nu skulde forlade dig Gamle, og lade dig ene,
Hvis jeg ei haabede, snart at erhverve saa meget paa Slottet,

Alt jeg om foie Tid kan dig føre til Hove med Lethed,
 Kjorende rast i en Kerre med Nensdyrskind smukt overtrukken.
 Dragen af tvende lervodede Nensdyr og nette at see til,
 For at du næste Gang med al Bequemmelighed kan betragte
 Denne Planet, om hvis Skjonhed du ofte fortalte mig meget,
 Som man kun seer hist paa Lysets fortryllende Side hvor

Sno er.

Saadanne samtalte Moder og Son over Neisen til Hove.
 Midlertid vare de sovnde begge; Mra gik til sit Leie,
 Og nogle Toner, der surrede sagte, snart overbeviste
 Sno at hans Moder alt slumrede trygt: han da lagde sig
 ogsaa

paa sin udbredte, længst ludslidte Klædning, han selv havde
 flettet,
 Ugjennemsigtig og tæt af de barkede, seigblevne Traade.
 Tidlig om Morgenens reiste sig Moder og Son op fra Leiet;
 Iste saa hurtig til Stalden og drak af de svulmende Øver;
 Derpaa den kjærlige Moder besorgede Fode til Neisen;
 Thi hun betenkte at Veien var lang og at Sulten udmatte;
 Pakkede dersor i Sækken, tæt flettet af barkede Traade,
 Nensdyrboren, vel banket med Stene, dog blodig og saftig,
 Samt de velsmagede Frugter af Jorden, man kalder Kartofler.
 Sno, hendes elskede Ingling, hun pyntede prægtigt med

Kjortlen,

Som hun med knoklede fingere havde om Afstenen flettet,
 Siddende udenfor Doren, naar Solen bag Bjergene daled.
 Derpaa med barkede Nemme hun spændte ham Sækken paa
 Nyggen,

Nakte ham ogsaa det herlige Vaaben, der sommer sig
Manden,
For at forsøare sig kæel imod Novere og imod Nordyr:
Det var en Landse, saa hoi som han selv; den var snittet
af Grenen,
Der som en Yngling i Vaaren fra faderlig Stammie sig
synder,
Slaftet, som Haunden, den kraftige, senede, fatter med Styrke,
Havde han selv udarbeidet af Faderens hellige Been, og
Yderst paa Enden af Landsen en glindsende Spidse var
fastgjort,
Det var det ene af Faderens Hoftbeen, poleret og sleben.
Saadan udrustet til Vandringen stod nu den blussende
Yngling,
Skjon, som et Nendsdyr, der springer paa Stenen, og hopper
paa Mosset:
Mra ham betragtede længe med inderlig, moderlig Glæde,
Kyste ham Nyggen til Afskeed, Kno lyste og kjærligen hendes;
Gik saa med vingede Skridt hen ad Veien, den stovede, brede;
Men den forladte og eensomme Moder bortvistede Zaarer.
Ynglingsens Hjerte var rort og han sorged', jo længer han
vandred,
Tænkende paa sin bedagede Moder, der ene nu hoede:
Kort ikun dvæler dog Skyen, der fører ungdommelig Pande;
Let som en Taage, der aarle bedækker hver Spire paa Marken,
Kjoligen udbreder fugtige Slør over Blomsternes Blade;
Snarligens Solen, den prægtige, hører sig, udsender Straaler;
Glimrer da Duggen, som talloze Perler og smukke at see til,

Svinder dog snart, men den lader tilbage nye Spire for
Livet.

Saa gik det Kno; han betragede Solen, hvis ildrode Kugle,
Høvede stolt sig, og malte med Purpurrets Farve hver
Bjergaas:

Deiligt at see var' de kridhvide Fjelde af Halvlys oplyst,
Mosset i Dalen med sparsomme Gront ogsaa laante en
Straale;

Ornen, den eneste Fugl, man der kjendte, slog Vingen mod
Solen,

Lokede Ungerne ud af den svævende Nede paa Klippen.

Hist mellem Træernes enkelte Stammer, de sparsomt kun
groede,

Hopped' smaae Hensdyr med Haadhed omkring de fornustig're
Gamle,

Mappede Moderen ofte i Yderets, Worter, og undveeg,
Maar den paa Skromt da fortornede Moder dem trued'
med Tanden.

Kno, ganske tabt i Beskuelsen, glemte sin Sorg og sin Moder,
Vandrede lystelig frem, indtil Middagens brændende Hede
Mindedde ham om at Tiden til Hvile og Spise var kommen;
Satte sig dersor ved Hoden af Fjeldet, paa Mosset i Dalen
Under det sparsomme Lov af et Træ, der kun lidet beskytede
Ham imod Solens de brændende Straaler, der trængte
igjennem;

Loste af Nyggen sin Sæk, der med barkede Knuder var
bunden,

Udtog saa Braden, som Moderen hjærligen havde indpakket,

Samt de i Jorden sig skjulende Frugter, der møtte og
styrke;
Derpaa han spiste med god Appetit, som jo Ungdommen
pleier,
Tænkende derved igjen paa sin Moder, der eenligen boede.
Som han nu sad saa, og spiste, og Egnen var eensom
omkring ham,
Hørte han pludselig bag sig et Skrig, som af Angsten
udpresset,
Vendte sig dersor forbauset, og saae, hvad hans Mine ei
troede:
Ned foer en Kerre af nærmeste Skrentning, tre Mensdyr
den droge;
Forrest paa Sædet en Drinde stod opreist, som Jagtens
Gudinde,
Holdende næppe de barkede Toiser i Haanden af Angest;
Thi paa det forreste Mensdyr en Ulv med de blodige Tænder
Gjorde bestandige Angreb, og beed den i Siden og Halsen;
Dyret af Smerte, fortvirlet og rasende, styrkede fremad,
Dragende med sig de andre, der nodtrungne fulgte, ei gjerne;
Kerren blev reven affested i en Fart ad den skænende Bakke,
Truede tit med at vælte, og Afgrunde gabede om den.
Kort kun betænkte sig Knø, han sprang op, og greb hurtig
sin Landse,
Styrkede sig saa imode, at standse de hurtige Mensdyr;
Virkelig standsed' det forreste, skæklet ved Synet af Manden;
Thi han det trued' at stode den udstrakte Landse i Liver.
Ulven forlod nu sit Bytte og viste de blodige Tænder,

Sprang i en Kreds omkring Ynglingen, sogende Punctet
til Angreb.

Kno sig kun dreide hurtigt med Landse, for ikke at blottes,
Tænkende paa, naar han best kunde stode, og kraftigst ham
saare;

Nensdyr'ne gloede paa Kampen, end rystende heftigt af
Skrækken.

Qvinden i Kerren, ved Frygten end sjonnere, saae det med
Gysen,

Vovende neppe at drage sin Mand, og Hjertet hun horte
Vanke med heftige Slag; thi den Yngling var driftig og
vakker.

Pludselig stodte Kno til med sin Landse, traf Ulven i
Svælget,

Boredes den i det dampende Gab, derpaa dreied den rundt
om;

Fraadende skyrtede Ulven til Jorden med omvendte Hine,
Udstrakte Kloerne, for end i Doden at saare sin Fiende;
Men den var dod, og paa Pelsen afvidskede Kno nu sin
Landse;

Vendte sig derpaa til Qvinden i Kerren med høiße Miner,
Spurgte forundret, hvi ene hun kjørte omkring saa i Landet.
Nu først betragtede han hende, undredes over den Ynde,
Der heel fortryllende over den deilige Qvinde var udbredt.
Som den fra Skaberens Haand nyelig udprungne, feilfrie
Skabning,

Da end Naturen var ung og Frembringelsen ikke gjentagen,

Stod hun paa Kerren med hoirode Kinder; thi Skækken
 dem malte;
 Diet var blaat, som den hvælvede Himmel; man syntes
 at ske
 Dybt ned i Sjælen, der reen var, som Speilets polerede
 Flade;
 Læberne vare to rode Koraller, der kyssé hinanden;
 Halsen var deilig, som Mensdyrets Hals, naar den kneiser
 i Solen;
 Nedensfor bølgede Barmen, to Halvkugler hoppede venligt,
 Som de smaae Engle, der titte i Slyen og neddigge atter.
 Rundt om den yndige Skabning var slynget et Klæde af
 Barktraad;
 Hjælt var det flættet og heftet til sammen om Bryst og om Arme;
 Hodderne kun vare nogne, og Haarene flagrede løse,
 Maaende lige til Hælene, vare de gule som Horren.
 Kno kun betragtede hende, og saae ikke andet omkring sig;
 Tabt i Henrykelse dode hvert Ord ham paa Læben, han
 glemte
 Ganse at hilse den deilige Lovinde, der blussende stræbte
 Hurtig at bringe i Orden bluefærdig sin flagrende Klædning;
 Derpaa hun steg ned af Kerren og hilste den modige Yngling,
 Takked' undseelig med tryllende Mine, fordi han befried'
 Hende fra Faren at vorde et Nov for det graadige Noydyr.
 "Wisselig, sagde hun, kastende Diet til Jorden beseden,
 I har for evig forbunden mig Eder; min Fader vil vistnok
 Lonne meer syndigt den driftige Daad, der har redded hans
 Datter;

Thi I maae vide, min Fader er mægtig; Sno hedder
 han, og er
 hærding paa Lysets fortryllende Side, hvorhen I nu ogsaa
 Maa med mig drage; min Herre er stor nos, den rummer
 os begge.
 Sno, sig snart fattende, svarte med Anstand og Høfslighed
 saadan:
 "Sandelig deilige Quinde, som endnu jeg seet har paa
 Maanen,
 I har at tale om syndig Belohning, naar forst man har
 opnaaet
 Saadan en Lykke, som Eder at ske og Livet at vore
 For at befrie denne syndige Skabning, Naturen end formed,
 Fra en forsmærdelig Dod: at fortærer af hungrige Ulve.
 Men I nu agter kun slet at belonne min kjærlige Gjerning
 Ved at forstyrre min Rolighed og at anlænde mit Hjerte;
 Da I forlanger, at jeg skal forsætte min Reise med Eder."
 Saaledes talte med Anstand den modige Yngling; han
 kunde
 Gi see sig mæt paa den rodmende Quinde, der gjengav ham
 Ordet:
 "Nu vel, jeg den Rolighed, som I besyrget at miste, vil
 gjemme;
 Troeligen giver jeg Eder den atter, saasnart I forlanger;
 Men lad os ile, at vi funne komme til Hjemmet bættsno
 For at betragte det herlige Syn af den oplynste Klode,
 Som man kan see ganske tydelig svæve i blaalige AEther."
 Saaledes talte Snos Datter, den syndige Vir, og steeg op paa

Kerren, der smukt var betrukket med Skind af de hirtige
 Mensdyr;
 Kno saa greb Toilerne, satte med Velbehag sig tot ved
 hende,
 Smaleded' med Pidßen; de lystige Mensdyr ad Veien henilte,
 Sparkende Jorden med vingede Fodder, og Stovet steg
 opad.
 Kjærlighed denne fortreflige Lærer, der ofte forvandler
 Narren til Viismand og Viismand til Nar, at han spottes
 af Pilte,
 Gjorde snart Kno overgiven og munter, at selv han sig
 undred'
 Over det herlige Lune, der pludselig var ham paakommen.
 Veien var lang og de modige Mensdyr gik langsomt i
 Stridgang;
 Slyngede Kno da de barkede Toiler forsiktig om Sædet,
 Vendte sig saa til den deilige Bæ, hendes Hænder han
 lyste,
 Saae hende i de uskyldige Dine, og spurgte med Omhed:
 "Siig mig, o Bæ! er det sandt, hvad det flagrende Nygte
 fortæller:
 At til den Yngling, der Eder tilfældigen frier af Fare,
 I lun vil sjænke Jer Haand og Jert Hjerte til Modets
 Belønning?
 Rødmende kastede Bæ sine deilige Dine til Jorden,
 Bovede ikke at høve dem op til den driftige Sporger,
 Der endnu hæftig're trængte i hende at svare oprigtigt.
 Efter lidt Overløg svarte hun endelig stammende saadan:

"Rigtignok er det som Nygret fortæller, jeg gjorde det Lovte.
Og — men maaſke I forundres derover — jeg angrer det
ikke;

Pludselig taug hun, bemerkende vel, at hun sagde formeget.
Kno dog, den elſende Yngling, forſtod det og indsaae ſin
Lykke,

Slyngede Armen omkring hendes Liv og udraabte begejstret:
"Nu forſt begriber jeg, hoorfor vi leve, nu kjeuder jeg
Grennen;

Og ved min Faders det hellige Been, der omfatter min
Landse,

Hvormed jeg dræbte det hungrige Noedyr, der trued' at
myrde

Den, der alene formaaer at forsøde mig Livet hernede,
Aldrig jeg ſkal dig forlade, at elſe dig aldrig ophore —
Blegnende holdt her den yndige Be sine sneehvide Hænder
For hans beſværgende Mund og ham bad ei at fuldende
Eeden;

"Rigtignok, sagde hun, ſommer det ſig ei for Lovinden at
tilſtaae

Gorſt at hun Ynglingen elſker, thi han bor begynde med
ſaadant?

Men da I alt nu har market, hvad Hjertet forſigtig bor
ſejule,

Wil jeg oprigtigen tilſtaae, at jeg Eder agter og elſker,
Thi I er blandt de utallige Ynglinge, der have heilet
Ei til min Kjærlighed, men til den mægtige Hørdings,
Snos Datter,

Iltun den eneste ædle og modige Mand, jeg kan elſſe;
 Det er min Mening, oprigtigen uttalt, maaſſee for oprigtig.
 Dog, som i Livet os aldrig kan mode en eneste Glæde,
 Ulden at Sorgen, den bittere, sig trænger med Hurtighed
 efter,

Saaledes ſeer det og mi, da det synes, at Glæden fun
 vinker:

I maae nu vide, da engang min Fader Arbeidere ſendte,
 Der ſulde grave ham kjolige Kjældere dybt under Jorden,
 Hvor i pleier at gjemme de Ulve og Bjorne, han fælder,
 Naar han i Kjældenes fattige Skov omſtreifer med Buen,
 Hvoraf han udsender Pile med Faderens Knokler paa Enden,
 Kom de forfærdede Arbeidsfolk hjem forend Timen var
 omme,
 Meldte min Fader med ſtammende Tunge en Sag, heel
 utroelig:
 At da de gravede flittigen dybt i den kalede Jordbund,
 Havde de pludselig mørket, at Jorden forandrede Farve;
 Thi den jo ellers er hvidgraa og falset; men denne var
 handet,
 Og da de dybere grove den svær blev og fort, faa de næppe
 Kunde den mægte at laſte fra Skovlen, der bred er og
 vægtig;
 Da var en af dem imod deres Willie ſprungeni Hullet
 Nysgjerrig, for at betragte det Særsyn; men Jorden gav
 efter,
 Sank faa, og Manden sank med, de ham hørte følt ſtrige
 i Dybet.

Nu gik min Fader, min Moder og alle forbansede selv hen
For at betragte den Jord, der var sort og den bundløse
Afsgrund.

Altting de fandt, saasom Mændene sagde: et Hul var i
Jorden,

Sort kun og uujennemtrængeligt var det at see til dernede;
Men naar man lagde sig langs hen ad Manden og talte i
Hulen,

Hørte man nogle gjensvare, og underligt var det tilvisse,
At man fornam kun de Ord, som man sagde, heel troelig
gjengivne.

Ligesom naar man seer dybt ned i Fadet, der fyldt er med
Mælt, og

Gjor en Grimasse, man faaer kun tilbage den samme
Grimasse,

Nækker man Tunge, Figuren i Mælken og udstrækker Tungen:
Saaledes var det med Stemmen, der gyseligt talte i Hulen.

Ærgerlig raabte min Fader "Hvo er du, Du Nar!" men
kun Stemmen

Raabte i ligesaa ærgerlig Tone, Du Nar!" og min Fader
Stamped i Jorden af Harme, og syoer at den Yugling,
der hented'

Den, der saa grovt ham begegned', min Mand skulde blive,
og gif saa

Altter tilbage til Slottet; forsørkede Friere fulgte,
Thi de ei vilde sig vove i Hulen, hvor Mørket dem trued',
Og det dem syntes for kostbart at tjøbe min Elfov for
den Priis.

Ene jeg kjorte nu rundt om i Landet og sogte en Yngling,
Der havde Mod nok til dristig at vore en Nedfart i Hulen.
Saaledes talte den deilige Bæ, og med sporgende Blille
Saae hun paa Kno; men han svarte med Fyrighed kyssende
hende:

"Elskede Lovinde! om tusinde Dæmoner end harde skjult sig
I denne rædsomme Hule, og truede med alle Qvaler
At sonderslide den dristige Skabning, der vover at stige
Med for at hæve det magiske Sloer, der tilhylster der' Idret,
Wil jeg dog prove den farlige Nedfart og vinde dit Hjerte.
Wexlende fjærlige Ord, var det elskende Par alt ankommen
Til den mørktruende Huulvei, der er mellem Taagen og
Lystet.

Som naar den Blinde, der blind var fra Fodselen, engang
faaer Synet,
Itle kan fatte de Ting, han nu seer, thi han kjender dem
ikke;

Dunkest han ahnede deres Tilværelse, da han end blind var:
Blændet af al denne Herlighed, luller han Qinene atten;
Solens de pragtfulde Straaler han ikke kan taale, thi for
kun

Kjendte han dem, som opvarmende, ei at de lyste begreb
han;

Han det kun ahnede, naar gjennem Hinden en Straale
imellem

Stjal sig, som Rosenskjær, frydede Hjertet, som fyldtes med
Længsel:

Saaledes stirrede Kno med Beundring, da Kerren henilte

Over den oplyste, venlige Slette, der for ham laae udbredt.
Forstegang saae han det haabgronne Græsstraal, der spirede
frodig, Mange smaae Blomster, han aldrig før kjendie, ham smilte
imode,
Udbredte Wellugt i Lusten, der reen var og lystig at aande;
Sparsomt lun hist og her skyggede Træer med lovrige
Kroner,
Mange vel nærede Mensdye sprang lystig paa Sletten i
Solen.
Undrende stirrede Kno hen paa Himlen, der saae han et
Noget:
Let det ad blaanende Vue hendandsede, spilte i Lyset,
Skiftende hyppigen Farve, som Taagesloer, mat gjennemsigtig;
Som naar smaae Drenge i barnlige Lege af Saebestum
blæse
Bøbler, der stige i Veiret, saa sjonne de straale i Solen;
Drengene skrige og springe af Glade jo hoi're de stige;
Saaledes gik det og Kno, der betragede Synet paa Himlen.
Bæ nu beslørende sagde de klogtige Ord til sin Elster:
"Undrende seer jeg betragter Du det, der som Taage
hensvær
Ald den sig hvælvende, lyseblaau Himmel, men Kære! det
er just
Kloden som vi skulle see med Beundring, naar Solen er
dalet;
Thi da først straaler den i al sin Hærlighed, ene den lysre

paa den formørkede Himmel; dog ikke som Solens dens
 Skin er;
 Matte kun ere dens Straaler, men dog ubeskrivelig skionne.
 Saaledes talte hun; Kno med en Taare i Diet omfavned'
 Hende, og trykte den smilende Qvinde til bankende Hjerte.
 Hjist paa en Bakke sig hævede prægtigt en Bygning i
 Solen;

Derhen nu styrede Kno paa Bæs Ordre de hurtige Neusdyr;
 Thi hun fortalte ham, at det var Faderens Slot, han
 betraged' Det med Opmærksomhed, thi han for kjendie kun Hytter i
 Dalen.
 Mundt omkring Bygningen, der af den hvideste Kalksteen
 var opført
 Saae man en Bold; den var gron og beplantet med enkelte
 Træer.

Portene, een til hver Kant, vare hvælvede, hoie og brede;
 Mænd tæt indhylled' i Klæder af Barktraad, med Landser
 paa Nakken,
 Stode i Portene, gik om paa Boldene; Livvagten var det.
 Omkring haas Sletten, hvor Træerne tilbode Kjoling og
 Skygge,

Havde sig leiret utallige Skarer af Mænd og af Qvinder,
 Som vare dragne herhid fra de længere fjernede Sletter,
 For at betragte det deilige Syn af den oplyste Klode;
 Nu i fortrolige Kredse, familievis, sadde de adspredt
 Mundt om et farveligt Maaltid, hvor Grønsværet tjente til
 Borddug.

Bornene, smukke, gruslokkede legede glade til sammen,
Balstrede sig i det bolgende Græs, som heel uwant var for
dem.

"Hvo er hin deilige Qvinde, som kører med Ynglingen
sammen,
Spurgte en Mand, han var nyelig ankommen, sin Naboe i
Dret?

Denne, der boede paa Lysets fortryllende Side, ham svarte:
"Storligen undrer det mig, at I Qvinden i Kerren ei kjender;
Det er vor Høddings, Snos Datter, den smukkeste Qvinde
i Landet;
Etjon er hun, herlig tilvise af Udvortes, men endnu mere
Agtet jeg Hjertet, der boer i det Legeme; ødel og god er
Hun imod fattige Folk, der hidkomme og bede om Noget;
Men hvad den Yngling angaaer, som nu sidder hos hende
i Kerren,

Weed jeg slet ikke, hvo han er, jeg aldrig ham saae for ved
Hove."Saadanne talede Mændene sammen; men Kerren sig
nærmed'
Snart til den mægtige Port, hvis to Flويدore vidt stode
aabne.

Udenfor Porten, ved Foden af Volden, hvor Græsset var
frodigst,
Sadde forsamlede Slottets Indraanere, samtalte meget,
Oftest om Kloden, der større og større alt saaes i Luften.
Forrest for alle sad Sno, denne mægtige Hødding paa
Maanen,

Klædt, som de andre i Kjole af Barktraad, paa Hovedet
harde
Han som Udmærkelsestegn kun en Hue; af Rensdyrskin
var den;
Ned over Bryset, hans graanende Elkjøg hang i ordnede
Lokker;
Sonnen, han avled' med Bla, dette kjæmmed' og salved'
hver Morgen.
Sno nu med Scepteret, det var af Faderens Been udarbeidet,
Pegede hen ad den stovede Landevei, udraabte derpaa:
"Bisselig, det er min Datter, der kommer; Bæ er det;
men see dog,
Hos hende sidder en Ungling og styrer de hurtige Rensdyr;
Visstnok, det ahner mig, han har befriet fra truende Fare
Bæ, der alene omkjører i Landet og søger en Ungling.
Som vil nedstige i Hulen, til Lon hendes Kjærlighed vinde.
Bla! blev han ved og han vendte sig om til sin aldrende
Hustrue,
Der, som en værdig Matrone med forslagte Been sad bag
ved ham,
Skynd dig nu, Gamle, til Stegerset, sorg for et rigeligt
Maaltid,
Spar ikke noget, thi nu komme Gjæster: vor Bæ med en
Fremmed,
Der vist er hungrig, som Ungdommen pleier, naar Dagen
vil svinde.
Endnu i Kjælderen ligger en Uls, som jeg dræbte paa
Tagten,

Med den af Faderens Knoller tilspidsede Piil jeg den
 fældte;
 Hurtig lad Kvinderne afdrage Pelsen, den være en Gave
 For denne fremmede Yngling, der kommer med Væ til min
 Hjemstavn.
 Lad dem saa banke med kalkede Steine de glinsende Bore,
 At det kan blive en Brad, der er mor, men dog blodig og
 saftig.
 Lad og de trende bedst medføde Mensdyr, min Fader har
 opfødt;
 Drive herhid, at vi kunde os værge med Øernes Vædste;"
 Saaledes talte den mægtige Sno, ogsaa hyndig i Smaating.
 Bla, den dybtfolende Moder først vendte sig, saae ned ad
 Beien,
 Sagde derpaa med Besedenhed folgende Ord til sin
 Hnusbond:
 "Hurtig, som du mig har sagt, jeg vil gaae og berede et
 Maaltid;
 Men jeg dog gjerne først hilsté min Datter, hun længe var
 borte;
 Hun er den kjereste af mine Born, og en Datter sædvanlig
 Holder sig meest til sin Moder, hun taler fortroelig til hende,
 Sigende Moderen Ting, som hun nодig betroer til sin
 Fader,
 Thi han er haard og udleer ikke sjeldnen den hjelne Pige —
 Bla vilde sige end mere, men saae alt sin aldrende Hnusbond
 Mork drage sammen de rynkede Bryn, derfor ilte hun hurtig

Bort, og smaaasnakkede end med sig selv, som de gamle
 Folke pleie,
 Fulgt af de mange opvartende Kvinder, der tjente hos
 hende.

Da hun sig nærmede Porten, hvor Skildvagten stod med
 sin Landse,
 Dreiede denne sig rundt om og nedstodte Spidsen i Jorden;
 Saadan han hilste; men Bla, den uifærdige Moder lob
 hurtig,
 Glemte at takke den hoviske Svend; dog de andre ham
 hilste.

Midlertid reiste sig Sno med sit Folge og gik ned ad
 Veien,
 Glædende sig over Datterens Hjemkomst; hans Piesteen
 var hun.
 Sno flux holdt stille, bandt Tommen til Sædet og sprang
 ned af Kerren,
 Loftede Bæ, den smukt rodmende Kvinde, fra Sædet til
 Jorden.

Hurtig hun lob til sin Fader og hilste ham kjerligt saalunde:
 "Kjæreste Fader! Du er dog ei vred, for jeg biede saalænge;
 Sandelig nær' var det, at du ei havde mig seet meer i
 Livet;

Hvis ei den modige Yngling derhenne mig havde befriet,
 Bovende Livet, en Ulv vist alt havde fortørret din Datter.
 Derpaa fortalte hun alting omständeligt, glemte slet intet,
 Saasom vel Kvinderne pleie, naar Kjærlighed kommer i
 Spillet.

Kno stod beskeden i Frastand og rodmede over den Dale,
 Menende at hun ham roste for meget, meer end han fortjente.
 Faderen vendie sig derpaa til Ynglingen, sagde med Mildhed:
 "Vær mig velkommen, du hoviske Svend, i hvorfra du end
 som dog angivelis ved antyde kommer;
 Ikke jeg hjaender dit Navn og ei veed hvo din Fader har
 været, Men du har reddet min Datter, og det er en god Unbefaling;
 Thi til Forældrenes Hjerter gaaer Veien dog først gjennem
 Barnets, Hvis du og vover, hvorom jeg ei twivler, en Nedfart i
 Hulen Giver jeg gjerne dig hende til Huustroe; den Priis hun
 nok værd er.
 Men kom nu herhen og sæt dig i Græsset; vi ville os
 fryde Ved den velsignede Spise, der styrker og opliver Hjertet;
 Dernæst naar Matten sig hæver, formorkende Himlen og
 Maanen,
 Wille vi nyde det herlige Syn af den lysende Klode." Dette var Hødingens Hilsen, han venlig drog Ynglingen
 med sig.
 Der ham fortalte sit Navn og sin Herkomst, forsikkrende
 derhos, At han kun higede efter at randsage Hulen i Jorden.
 Nu man sig leirede glade i Græsset, ved Foden af Volden;
 Alle beromte hoirostede Kno for hans modige Gjerning,

Smigrende ham, da de mærkede vel at Sno yndede
Manden.

Bør sjal sig bort, og hun talte med Moderen længe i
Eenrum,
Derpaa hun hjalp hende huuslig at lave det qvægende
Maalid,

Var det tilligemed Qvinderne ud, derpaa satte sig hovis
Tæt ved den elskede Sno, ham betragtende ofte umærket.
Mændene skjare snart lyftig i Braden og langte til Gadet,
Hvor de velsmagende Frugter af Jorden end dampede hede;
Qvinderne heller ei saaenede Maden; de spiste og dygtigt;
Ordene krydrede Spisen og Drikken, thi Qvinderne pleie
Altid at snakke ret meget, især naar der mange er sammen.
Saaledes spiste det lyftige Selskab; snart Matten begyndte
Kjoligt at udbrede Sloret, der inddysser Manden og
Qvinden,

Barnet og Ulven og Fuglen og Blomsten og Alt, hvori Liv er;
Sloret, det sijernebestroede, der tildækker Sorger og Glæder;
Men naar det løftes ved Dagens de rodmende Fingere atter,
Opdækkes Sorger og Glæder og Dode og nyefodte Glutter.
Endi var alt Maaltidet, huusligen forgede Bla for at
Bagten

Og at de tjenende Qvinder og Karle sik det, der var levnet.
Derpaa den mægtige Sno forte Selskabet heelt op paa
Taget
Af sit velbyggede Slet; det var plat med Gelænder
omgivet.

Her man langt bedre end nede ved Foden af Volden nod
Synet

Af den hensværende Klode, der ene var oplyst i Nummet.
Det var et Syn, hvorved Kno heel forstenet blev staende
frille:

Som naar et Stjerneskud syder ad Hvælvingen, daler
histhenne,
Men den sorbausede Vandringsmænd stundser og stirrer og
grubler,

Hvad det kan være; han taber sig ganske i Afnelser om de
Ukjendte Kræfter, Naturen, den fabende, tit aabenbarer.

Gaaledes stirrede Kno paa hin Kugle, hvorom vare dragne
Kredse af Dunster og Skyer, hvis Farvespil verlede ofte,
Hoirode Farver og lyse, og gule og blaa lobe sammen;
Kloden som nyfødt selv svømmede midt i, den stor var at
see til;

Nærmere syntes den altid at svæve, jo mere man stirred;
Tydeligt saaes de taarnende Fjelde fremrage i Skyen,
Skarpt sig fremtegnede Klipernes Omrids i hoirode Farver;
Medens en lysere Nodme bemalte de sneedakte Isser.
Bjergenes Midte var trint om bedækket af soribrune
Kredse;

Det vare Skovenes mægtige Lovværk, som Skyen ei malte.
Men hist fra Foden af Bjergene strakte sig uhyre Sletter,
Gronne de vare, som Lysstraaler magis bestinne Smaragden:
Og fra det yderste Omrids af Kuglen sig udbredte blaalig
Havet, det uhyre Hav, der i Bugter omsnoede Landet.

Floderne var som flintdragne Alarer, paa Kryds og paa
Tvers de

Lobe og krydse hinanden, men Diet kan næppe dem folge;
Saadan de snoe sig, som lyseblaas Slanger de omgjorde Kuglen.
Men naar man nærmere Haret betrager, det synes at hæve
Sig, og at synke, at gynge sig, bruse og skumme og brage;
Underlig bliver man derved, det er som om Hjertet alt vilde
Briste i Livet; man vender sig bort derfra, taaler ei Synet.
Yderst paa Manden af Kuglen, hvor Haret sig synes at
boie,

Og at frembyde en Kant imod Lysets de brydende Straaler,
Spiller det solvhvidt og blankt, man med blinkende Pine fun
seer det.

Saadan var Kloden, der snart svæved' stille, høitidelig let
hen,

Som naar den sneehvide Svane paa speilklare Glade henseiler,
Hævende Halsen og seende om sig med rolige Blikke,
Medens det natlige Maanelys nedsender doende Straaler,
Oplyser mat fun de hvælvede Buske, der omgive Parken;
Dybt i de kjolige Lunde smaae Kjerlighedsgunder fremtitte.
Snart den henbruste og syntes at nærme sig, stormende
fremad,

Som naar paa Haret ved natlige Himmel et Stib sig
fremskyder;

Windene hyle og hente fra Havets de bundlose huler
Bolgerne, gjemte i Hundrede Wint're; nu storme de opad,
Skummende omdandse Skibers fast knagende Sider og
Planker,

True at rive det om og begrave det dybt i sin Afgrund;
 Brusende udvikles Seilenes mægtige Bryster for Stormen,
 Tongene klappre om Masterne, der snart nedstyrte paa
Dækket;

Fraadende, uvilligaabner sig Bolgen for Hjolen og lukker
 Atter sig bagved og truer at afbryde Moret; men Skibet
 Bryder dog fremad, og lader langt bag sig en Skum-Bei,
der hyldguul

Tjener som Speil for det veklende Matlys, der seer gjennem
Skyen.

Dybste Taushed, som Gravens, der herstede rundt om paa
Sletten,

Skjont den var opfyldt med tusinde Mænd og med Kvinder
og Born;

Allt kun betragtede, tabt i Henrykelse, Synt paa Himlen.
 Lidt efter sidt den fordunklede Klode sig syntes at fjerne,

Svævende stille, dog hurtig af Buen, som dalende Stjern'stud;

Og det ei varede længe for hyllet i Dunster og Slyer;
Sletten

Fra hine Tusinders Mundt et "ak!" men det lod som af
een kun.

Troende endnu at see den forsvundene Klode for Diet,
 Stirrede Knø op i Luften og glemte Tilvarrelsen ganse;

Da han sig folte omfattet af tvende omtrykkende Arme,
foran sig;

Alle de andre alt vare bortgangne fra Taget til Hvile.

Stille med Taarer i Diet de Elsfende farnedes længe:
 Nær havde Kjærlighed vundet en Seier for Pagten var
 sluet;

Vensig dog Bæ, men alvorlig sig løste af Ynglingens Arme,
 Ilte foran ham og viste ham Leiet, hun selv havde redet,
 Trykte hans Haand saa, og skudte sig bort for at komme
 til hvile.

Solen, det evige Lys, der hver Morgen staaer op af sin
 Bugge,

Deiligt forgylde alt Hjeldenes lakkede, kridhvide Toppe,
 Da end paa Sletten og inde i Slottet de slumrede Alle.
 Snart man dog hist og her fremkomme saae de stærkt
 gabende Hyrder,

Der drevе Mensdyrehjordene ud paa de mosrige Enge;
 Ved disse larmende, lystige Dyr snart opnagnede Mængden,
 Der i forskjellige Grupper henstrakt, endnu hvilte i Græsset.
 Kno paa sit eensomme Leie laae vaagen og tænkte paa meget:
 Paa sin forladte og eensomme Moder, paa Bæ, og paa det,
 han

Havde i Aftes betragtet med Undren, den oplyste Klode:
 Underlig var han tilmode, hans Hjerte og bankede heftigt;
 Noget, han kunde det selv ei beskrive, oplyste hans Indre,
 Gjorde at han med en Klarhed, som han selv ei vidste
 hvorfra kom,

Indsaae hvorledes den oplyste Klode saa sjon kunde være;
 Ogsaa indsaae han, hans Indre ham sagde det, at det var
 Havet,

Der saadan bruste og gynget, at Gysen betog hver, der saae
det;

Og at de talloze Alarer, der slangeviis emslynge Kuglen,
Ere de herlige Fleder, hvis Udspring man finder paa Bjerge.

Ogsaa indsaae han at Væsner beboe denne yndige Klode;
Og en tilforn ukjendt, ubegribelig Ahnelse sagde

Ham ganse dunkelt, at noget langt hoiere styrede Alting.
Hestigt han længtes nu efter at komme i Hulen, han vidste

Sikkert at noget Besynderligt vilde ham mode dernede.
Endnu fordybet i disse Betragtninger, kom der en Qvinde,

Sendl fra den mægtige Sno for at vælge ham, og for at
sige

Ham, at den kløgtige Hørding med Hustru og Datter og
Hoffolk

All var tilstede ved Hulen og ventede kun paa hans Ankomst.
Kno sprang nu op fra sit Leie og fulgte den tjenende Qvinde,

Der ham igjennem forskjellige Gjenveie forte til Porten,
Hvor den vagihavende Svend begge hilste med nedsaenklet

Landse.

Kno snart sikte paa Selskabet, der var forsamlet om
Hulen,

Og ganse spændt af Forventning, hvad der maatte være
dernede.

Hulen ikun var et Hul dybt i Jorden, men bundlost det
syntes;

Trindtom var Klipper, der taarnede mægtigt med kridhvide
Vægge;

Jorden om Hulen, der sort var som Matten, naar Diet er
lukket,

Saae derfor underlig ud imod Kalken og Kridtet, der hvidt var.
Kno saae med længselsuld Ahnelse ned i den hælmørke
Dybde;

Bæ stod ved Siden og stirrede nedad med Taarer i Diet;
Bla, den ærværdige Moder var rort over Datterens Kummer;
Gjerne hun havde befriet den elskede Yngling fra Proven,
Men hendes Hunshond, den mægtige Hovding, alt rynkede
Brynet

Over de Taarer, som Datteren faldte, og Moderens Miner.
Høffolket rundt om var blegt alt som Kalken og holdt sig
i Afstand.

Skuende ned i det bølgende Mørke, en Yngling stod tæt ved
Kno, og astorrede hyppige Taarer, der trilled' paa Kinden:
„Fader! hvil kommer Du ikke tilbage” han raabte i Hulen;
Men dybt fra Hulen en Stemme gjensvarede: „Ikke tilbage”
„Hvor skal jeg, vedblev han, finde Dit Legeme, at jeg kan
fjære,

Kjodet fra Knollerne, soie Dit hellige Been til min Landse,
Sætte Dit Høftbeen, poleret og sleben paa Enden, for
at jeg
Øste kan tanke paa Dig og Dig hædre, naar Landsen jeg
fatter.”

Saaledes klaged' den sorgende Knos, thi hans Fader var
Manden,
Der ved at grave den kjolige Kjælder var sjunken i Jorden.

Gysende ved disse Ord, som huin sagde, foer Kno rast i
Beiret;

Ifle han vidste hvorfor, men vanhelligt det syntes ham,
grusomt

Saadan at handle med Faderens Been, der os hellige ere;
Hurtig han flyngede Nebet, det barkede tykke, om Livet,
Tusinde Allen det var vel i Længden, og dertil just spunden.
Hørdingen selv og den sorgende Yngling nu fattede Touget.
Kno sprang i Hulen og nedænktes langsomt, hans Nine
end ilte

Opad, opsgot den elskede Quinde; en Taare, der brandte,
Faldt paa hans blegnende Kind, ak! den grædende Bæ havde
tabt den.

Pludselig hørtes et „Al“ af dem Alle, men derpaa var
Stilhed,

Og ingen vovede Mandt at drage, men stirrede nedad.

Dybere, dybere sank han i Mørket, selv Lyset, der mat lun
Trængte sig ind gjennem Labningen ovenfra, tabte sig
ganse.

Gravens forfærdende Mørke og Taushed der herskede
rundtom.

Kno dog, ei tabende Mod og Besindighed, folte omkring sig,
Men, som han dybere sank, sig forstørrede Hulen i Omfang,
Saa at hans Hænder ei modte den ringeste Gjenstand i
Mørket.

Længe han valede langsomt, det syntes ham græsseligt længe;
Pludselig traf hans fremstirrende Øie en Straale af Lysning,
Der i et Mørke, han fast kunde gribte, sig trængte igjennem.

Som han nu nærmere kom den fremtrængende Straale af
Lysning,

Hørte han Toner, der lode som Bolger i Klipernes Mitter,
Naar de frembrusende Storme dem øgge til Kamp imod
Landet.

Lysere blev det, og snart han alt kunde see tydeligt om sig.
Hulen var stor, og omkring ham sig hvælvede uhyre Buer;
Stene, som hugne med Meiselen, sadde i Orden og Række,
Af de forsøjelligste Farver og mange gav Lyset tilbage.
Enkelte Steder hensnoede sig Alarer af ædle Metaller;
Forst saae han Guld; som Koraller det spirede frem mellem
Stene;

Mat kun var Glandsen, men deiligt det Gule stak af imod
Stenen.

Dernæst kom Solvet, vel ikke saa prægtigt, men glindende mere.
Blyglands og Tin han opdagede ogsaa blandt andre Metaller.
Som han nu saae med Forundring omkring sig, og ikke
begreb end
Hvorfra han kendte her alting saa noie, det lysnede mere,
Og han opdagede nede i Dybet, hoorover han svæved,
Kjæmpetrin, der vare hugne i Klippen, umaadelig store;
Opad, saalangt som hans Dine formaade at stinde i
Mørket,

Kunde han folge de mægtige Trin i en Kraanende Netning.
Nærmere daledes han imod Trappen, og snart fuld han Hæste
Paa den i Klippen udhugne Glade; forsigtig han standsed,
Thi han var bleven lidt svimmel af Stillingen, hvori han
svæved.

Kno løste hurtig de barlede Touge, han havde om Livet,
Bandt dem forsigtigen fast om en Steen, der udssjod sig
fra Klippen;
Hurtig han stred saa til Manden af Gladen, og studede over
Denne forbausende Trappe, hvis Trin vare høie, som
Manden,
Naar han staaer opreist, fra Tæsen til Hoden; tre Albuer
naesten.
Dog uden Nolen, han driftig sprang til, fra et Trin til
et andet.
Kjæmpespor opdaged' Kno paa hver Glade af Trappen for
Kjæmper,
Indtrykt af Hodder, hvis Eier vist ikke var født af en Qvinde.
Efter vel Hundrede Spring var han nede ved Enden af
Trappen;
Mysgjerrig ilte han gjennem en Høveling, der endnu forbod
ham
Ganske at skue den Verden, der her var forborgen i Maanen.
Skummende brode de mægtige Vover mod Klipper, der
rundtom
Sluttede Havet og pressede det i de afmaalte Grændser;
Lyftigen dandsede Stum paa de mægtige, taarnhoie Bolger,
Som de smaae bleggule Alser i Mosen, naar Maanen
fremitter;
Snart dog nedbrodes den mægtige Vove af den, der kom
ester,
Skummet begroves i Dybet: et levende Billed af Livet.
Hist, fjernt i Havet, to Per sig hævede; begge lun vare

Klipper, der ragede frem over Fladen; den ene dog grøn var,
 Venlig at see til, som Haabet, der vinker os langt i det Fjerne,
 Medens det skummende, Ulykvens Hav os vil frække tilbage.
 Truende, iisgraa, som Mindet om Sorger, den anden saae
 tæt ved,

Nogen og sorgende, liig en Ruin fra chaotiske Dage.

Over det hele sig hvælvede Himlen; men ikke som den, der
 Smilende blaalog sig boier om Kolderne, oppe i Nummet;
 Thi den ei havde en egentlig Farve, en Glands ictun lyste,
 Der med skarpttegnede Straaler git ud fra et Lyspunct i
 Midten.

Dette forbausende Lyspunct, som næppe gav efter for
 Solen,

Sad som et Som, man har naglet i Loftet, i Hvælvingsens
 Midte,

Udskjod utallige Straaler: en Demant i Alherrens Krone.
 Som af en Tryllestav pludselig trussen, stod Knop ganske
 maallos,

Bidste ei, om det han saae, var og virkeligt eller han
 dromte.

„Mange Aarhundreder svunde tilvisse og omkom i Tiden,
 Siden jeg saae sidst et dodeligt Wesen, som Du nok maa
 være,

Skjont Du er liden, heel uliig de Mennesker, jeg ofte
 seet har,

Maar de sig vovede ned i det Rige, hvor Skygger kun komme.
 Dengang jeg stolt var, og kraftig til Baaden at styre paa
 Bolgen,

Bertjog med kraftige Arme de klyntende Hobe, jeg ille
 Vilde optage, da de ille kunde betale for Farten:
 Nu er jeg gammel og svag; thi al Kraft er borvegen med
 Tiden."

Oprakt af Ahnelseus undrende Dromme, foer Knop rase i
 Veiret,
 Saae rundt omkring sig, i Haaber at opdage, hvorfra de
 Ord kom,
 Der som en Stemme fra Oldtidens Morke, ham tonede
 langfra:
 Nedt ved Hoden af Klippen, hvor Havet sig bugter i
 Landet,
 Hopped' paa Bolgen en gyngende Baad, der saa stor som
 et Skib var:
 Plankerne, gamle, forgnarne af Orme, ved Gyngningen
 knakted';
 Brædderne havde alt losnet sig fra deres Hoining paa
 Siden,
 Sæderne nede i Baaden og vare forfaldne af Vælde.
 Yderst ved Moret, en Planke af Eeg, men forfalden og
 raaden,
 Vibende sorgeligt, hærgang en legende Bolge det dreied',
 Hvilte et Menneske, Kjæmpe af Storrelse; underlig var han:
 Skjæret, saa hvidt, som den nyefaldne Sne, ham nedholged'
 til Hoden;
 Mundt om de ældgamle Høster og gandske fortørrede Arme
 Hang der et Klædebon; hvoraf det var og hvad Farve det
 havde

Kunde ei kjælnes; engang som hans Skjøg det vel høidt
havde været.

Girrende op gjennem udsukte Dine, han synes at ligne
Sagnet fra øldgamle Tider om glemte Forfædres Bedrifter.
Kno usikkerlig ved Syner af Månden fører sammen, men
gik dog

Mærmere til den længst graanede Kjæmpe, der sad som et
Varsel,

Stille og taus, uudforstelig, som naar paa Himlen man
øiner

Lægt i det Fjerne, ved Månden af Høvet, et Punkt,
uheldsvangert,

Lidet og sort: det er Skyen, som Seemanden fjender med
Gyjen.

„Hvor Du end er, Du forbauende Stilkelse, gammel som
Tiden,

Mælede Kno, da han stod tæt ved Baaden, der stodte mod
Klippen;

Stig, vil Du føre mig over til Øen, der ligger hiisthenne,
Deilig og lislig den vinker, som bolgende Marker i Vaaren?”

„Du er heel dristig, skont Overg kun at see til, gjensvarede
Manden;

Men det behager mig, og jeg er rede at føre dig over,
Dersom Du Mod har, paa Klippen derhenne at stige i Land
forst;

Den er vel ulig den anden, og truer at skyte i Høvet.
Stig da i Baaden og sæt Dig paa Bænken der, medens
jeg løser

Nebet, hvis Knude jeg bandt her ved Klippen for tusinde
Åar alt."

Kno op paa Bænlen sig svang, der var hoi og for Kjæmper
Kun komret,

Holdt sig forsiktig ved Randen af Baaden, af Frygt for at
falde,

Medens han længselsfuld saae til den deilige Øe i det
Fjerne.

Øldingen slap nu det knagende Noer og gik langsomt til
Sternen,

Hangede Nebet med Moie i Havet, hvor Soegras det
fasiholdt;

Drog saa den mægtige Baad med Anstrengelse, ræt op til
Landet,

Indtil han funde saae fat i den Klippe, hvorom det var
knyttet.

Længe arbeidede han forend Knuden, for Tusind Åar bunden,
Lod sig oplose; han kastede Nebet paa Bunden af Baaden;
Grebet saa de store, halvraadnede Åarer, og strakte dem henad
Bolgen, der uvant hver Modstand, dem brusede heftigt
imode.

Knarkende gjennem hver Foining, bevegede Baaden sig
langsomt

Gjennem de opbragte Øover, der kaade sprang heelt ind i
Dummet.

Snart gik det rasere fremad, thi Øldingen roede kraeftigt:
Baaden sjod stolt over Bolgerne, Klippen veeg hurtig
tilbage.

„Siig dog, begyndte nu Kno, og hen vendte sit Ansigt til
Kjæmpen,
Hvad er det for et besynderligt Ildpunct, der lyser henede,
Ei med det vanlige, stædige Skin af vort Sølvs deroppe,
Men med afbrudte, skarpttegnede Straaler, der blænde mit
Die?“

Oldingen nedlagde Alarerne korsviis foran sig, thi Baaden
Lob af sig selv, som om drevet af Strommen, i Retning
mod Den;

Saae med strængt forskende Blik paa den spørgende Kno
og begyndte:

„Sandelig, eengang da Verden var ung og min Kraft ei
var gammel,
Førte jeg mangen en Verdens Beboer til Slyggernes Nige;
Men ikke nogen af hine har rovet at tale saa dristigt
Med mig, som Du, sjont en Dverg og heel ulig de
Kjæmper fra Fartid.

Du er nysgjerrig og ønsker at vide, hvad det er, der lyser
Med de skarpttegnede Straaler; jeg vil Dig det sige, men
troe mig,

Snart skal Du seue langt andere Ting, og begræbe, hvorfor Du
Med Dine Brodre fra Lyset deroppe, saa lille og svag er,
Og hvorhen Modet og Kraften (Du meer har end andre
jeg troer dog)

Har sig begivet, da Svaghed og Træshed en Plads sik hos
Eder.

Viid da, at Punctet deroppe, som sender de mægtige
Straaler,

Kun er en Demant fra Koden, der hurtigst i Kreds gaaer
om Solen.

Uhyre er den af Storrelse og har i hundrede Sekler
Indsuget Lyset af Solens, den alting oplysende Rue;
Hist er den indsatnet, meddeler Skinnet, den laante af
Solen."

Saaledes talte den vældige Olding, greb Marerne atter,
Noede til af al Kraft, saa at Baaden gik hurtig, som Spydet,
Der af den styrende Haand drevet fremad, sig skynder til
Maalet.

Nærmere kom de den truende Klippe, der havede mægtigt
Sig af det fraadende Hav, som en fnysende Kjæmpe i
Kobber:

Klippen var graa, og det speidende Øje ei kunde opdage
Noget fremspirende Straa, eller noget, der tydede Livskraft.
Paa en fra Havet vel hundrede Albuer ophojet Slette,
Saae man et Huus; saa alene og sorgeligt var det, som
Klippen;

Nærmere seet til, det kunde vel synes at ligne et Tempel:
Mægtige Piller, af Kampsteen opforte, stottede Taget,
Der var bedækket med Plader af Kobber; men gronne
af Ælde;

Uhyre var denne Bygning i Storrelse, med fire Hjørner;
Horrest, paa Siden, der vendte mod Havet, var Porten af
Kobber,
Hvælvet, beslaget med Nagler; men Gloiene vare tillukte.
Ikke et Windue, ikke en Nabning paa Huset at see var;
Strigende Maager og Ravnne kun flagrede stundom omkring det.

Snart stodte Baaden mod Klippen, hvori var udhugget en
Trappe,

Der forte steil, med to hundrede Trin op til huset paa
Tuppen.

Oldingen steg, skjont saa gammel, med Leihed ad Trappen,
men Kno fun

Fulgte moisommeligt efter, thi Trinene vare for høie.

Stonnende, næppe formaaende mere at drage sin Aande,
Naa'de han endelig Tuppen af Fjeldet, hvor Oldingen rolig
Sad paa en Steen og betrakte Havet, der bruste histnede.
Nu gik det hurtigt til Porten af Kobber, beslagen med
Nagler:

Stor var dens Hvælving, som Himlens, det saae man først,
naar man var nærved;

Grebet paa Midten, der tjente til Laas, for ataabne dens
Floie,

Nagede langt over Kno; skjont paa Tærne, naa'de han ikke.
Drifsig den Gamle omdreide Grebet, en pibende Tone
Foer gjennem Hvælvingen, Klipperne gjenlode, sem naar
det tordner;

Lønende derpaa med Legemets Tyngde sig op imod Porten,
Aabnede han den; paa rustene Hængsler den dreides
Langsomt,

Skjærende Luften med hæslige Toner, som Marne om
Nadsler.

Ind stred han, fulgt af den blegnende Kno, der af
Ahnelse gyste:

Hele det mægtige Huus var en Hvælving, hvis Loft man
 knap øjned' ;
 Lyset brod ind gjennem Slabninger, en i hvert Hjorne af
 Loftet ;
 Væggene, fugtige, gronne af Alder, udsmykede vare
 Med de groteske Figurer fra Øltiden, hugne i Klipper.
 Langs dem, paa Stene, smaae Fjelde i Storrelse, sadde der
 rundtom
 Stikkelsler, Kjæmpegestalter af Mennesker ; Kvinder der sadde
 Skjonne og yndige, stolte og hæslige, unge og gamle ;
 Mænd, der i Kobber og Jern vare klædte, med Sværde og
 Drer ;
 Andre med Harper, med smilende Munde og Krandse i
 Haaret ;
 Alle dog havde et Træk af Tungfindighed, Kummer og
 Længsel ;
 „Weed Du vel, mælede sagte den gamle Baadforer, og
 vendte
 Sig til den undrende Knø, hvad for Slabninger disse vel
 ere ?
 Det ere Norden's de kraftige Guder, fortrængte fra Jorden ;
 Her er dem anviist et Opholdssted indtil de yderste Tider :
 See kun hist oppe i Enden af Hallen paa Thronen af
 Graafsteen,
 Sidder den eengang saa mægtige Odin, med Haand under
 Kinden,
 Pressende Fenris, den graadige Ulv fra Valhalla, med Hoden,
 Navnene have forladt de af Skjæbnen dybt boiede Skuldre ;

Skjøget er hvidt, og det lynende Øie har mistet sin Seekraft,
Hos ham Du skuor Frue Frigge, den eengang saa yndige

Qvinde,

Der sin dybisorgende Husbond betragter med fugtige Blitke;
Bred hende knæler den herlige Nðun, med Æbler i Kurven;
Hun er den eneste, der endnu troster de sorgende Guder,
Skjont hendes Æbler henvisnede ere, og fylste med Aſte.
See lun, derhenne paa Stenen, den vældige Stump af en

Klippe,

Hviler Gud Thor; hvor han knuger med Harme den
sorgende Mjølner;
hos ham den modige Tyr sidder grublende; een Haand
han har lun.

Der er og Heimdal med Hornet; det nedhænger rustent ved
Siden,

Lyder ei længer paa Bifrost, naar Kjæmperne ride til Valhal.
Seer Du og Ægir med Ran, den hævngjerrige, ond var
hun altid,
Frydede sig naar de druknede Soemænd omdrevne paa Havet.
Her sidder Freir med Skirnir, hans Svend, dernæst kommer

Bragi,

Balder og Gefion, kold mod hver Ungersvend, drovningger
Smerten.

Men, o! betrags dog den yndige Freia, hun endnu er deilig:
Haaret er guldgulst, som Himlen, naar Solen den dalende
farver

Den med en doende Straale, der spiller paa blaalige
Himmel;

Endnu hun græder for Odur, sin Husbond, der hende
forladt har:

O! thi den første, den eneste sande, oprigtige Elfov,
Er dog kun Blomsterstov i eders Liv, der for Mandepust
svinder.

Loder og Hæmir, der sidde de begge; de skænke ei mere
Skjonhed og Wiisdom; thi Tiden og Tørgen har gnaret
saalænge,

At Loders Skjonhed er svunden, som Hæmir har tabt i
sin Wiisdom.

Men see herhen, paa den sidste af alle, en Kvinde, hun
holder

Endnu en Lavle i Haanden, og gransker med forskende
Blikke;

Det er Frue Saga; hun skriver ei mere, thi Griffellet brudt er.
Hlyr seer Du ogsaa, og Uller med Buen, hvis Sene er
slappet;

Hermod staaer hist: nu han ganse forglemt har sin List og
sin Snuehed.

Saaledes talte den Gamle med stigende Varme til Kno, der
holte sig ængster ved Nærheden af disse Oltidens Guder,
Der, skjont forvisste fra Himmelens Throne, forraadte der
Guddom.

Men han betragtede Thor fremfor Alle; thi Guden ham
syntes

Herlig og stolt, som den doende Love i Ørkenens Hule,
Der endnu slukker den blodige Stump, hvor hans Klo blev
afshugget.

Mere og mere hans Tanker forvirredes, Ahnelser stege
 Om en Silværelse, længe før denne; han troede at høre
 Syngende Kjæmper, der ginge i Striden og seirende dode.
 Mange forglemte Gestalter og Ansigter viste sig for ham;
 Kjære, længst hendode Stemmer og lode, som hist over
 Graven,

Kaldte ham ved længst forglemte Venøvelser, vinked' ham
 didhen.

Drommende, sig ei bevidst, gjennemtrængt af usigelig Langsel,
 Lod han sig uvillig bortdrage af den end snakkende Gamle;
 Forst da de udenfor Hassen alt vare, og Oldingen atter
 Lukkede Porten af Kobber, og Elfeet foer gjennem Klipper,
 Vaagnede Kno, som af Dromme, og torte sig Sveden af
 Panden.

Baaden besteg de atter, og Oldingen roede ivrigt
 Altid smaaatsnakkende, rosende Fortid og dadlende Nutid.
 Hurtig de fjernede dem fra den graanende Klippe i Havet,
 Ilte med flittige Alareslag henimod Den, der deiligt
 Syntes at vinke dem med sine blomstrende Marker og Skove.
 Venlig sig snoede en Bugt ind i Landet, omgivet af Kraiskov;
 Langs henad Kysten, saa langt iltun Diet formaaede at
 trænge,

Bolgdede Kornet med yppige Neeg, man opdagede ofte
 Smukt hos det guldgule Korn, de blaalige Kornblomster
 nylte.

Kno sprang i Land forst, og ilte nysgjerrig forud; men den
 Gamle

Fulgte bagefter, da han havde bunden sin Baad til en
Stubbe.

Ind de nu gik i den kjolige Skov; næsten levende var den;
Thi de utallige Skærer af Smaafugle quidrede rundtom:
Hist paa den gyngende Green sad en Mætergal, klagede
lisligt;

Her svang en Lærke sig floitende op under Træernes Kroner;
Skovduer kurrede kjelent og Hannen hidkaldte sin Mage,
Der først med Korn i Næbet sloi op til de sprættende
Unger.

Sisg'ner og Drosler og Spurve og Svaler og Sterke og
Stære

Qvidrede, floitede, flagrede, klapprede, sluddrede om dem.
Svulmende Jordbær, som Pigernes Laber, fremtrædte venligt;
Deilige hesperidiske Frugter i Træerne smilste,
Gyldne, som Morgenens Rødme, de hang blandt de lysgronne
Blade,

Medens forunderligt Demantens Straaler sig sjøde igjennem.
Udenfor Skoven udbredte en Eng sig, men Sproget
forstummer,

Kan ei beskrive den Farvepragt, talloze Blomster frembode:
Blegrode Roser, saa store som Hoveder, blottende Varmen
For det henstirrende Øie, der lufkede stamfuld sig attor;
Uhyre Lillier, hvide, som Skummet, der danser paa Boven,
Hævede rank sig i Veiret, og ragede over dem alle;
Skjonne Nurikker, Sneeklokker og Melikker vare her ogsaa.
Blomster, som Klederne see kun hører Hundrede Aar sig
udfolde,

Spirede her af en uhyre Storrelse, spirede mange.
 Meest overraskende var det at see den hornmodige Solsit,
 Der, som et Piletræ stor, saae paa Solens Medbeiser med
 Dinhed.
 Hjist, mellem Engens de uhyre Græsstraæ, fremtittede
 venligt
 Møttens og Dagens Violer og Vaarens saa kjære Kjørninder.
 Duften, som disse utallige Blomster udbredte, bemestred'
 Gaudse sig Sindet og Hjertet, og Tankerne næsten beruste.
 Dog meest af altig beundrede Knop de omflagrende Væs'ner,
 Der kun bestode af Ansigtet, men saa usigelig smukke;
 Gyldne smaa Vinger de havde og flagrede rundtom som
 Alfer,
 Eller i Skumringens Time, som Guldsmedde og Sommerfugle.
 Ligesom Bierne, floi de fra Nose til Nose paa Engen,
 Dukkede Ansigtet ned i den svulmende Fylde af Blade,
 Flagrede derfra til Naboen, for og at kæle for hende.
 Hjist og her saae man paa Sletten smaa Lovhytter; disse
 bestode
 Kun af Jasminer, Sirener og Nøser, de formede vare
 Alle som Templer, hvor Soilerne udgjorde Nøsernes Stokke.
 Myggjerrig ilte den undrende Knop, og den Gamle ham fulgte
 Langsomt bagefter og brummende over den heftige Ungdom.
 Jen af Hytterne hvilte en Skikkelse, roelig, alvorlig;
 Skjonne og mandige vare de bydende Træk i hans Ansigt;
 Skjægget var graat, det bedækkede Brystet; hans Bryn vare
 store,
 Panden var ædel og hoi, og hans Isse var uden Bedækning.

Omkring de mægtige Lemmer var malerist flynget et Klæde;
Stikkelsen holdt i sin Hoire en Straale, der lignede Lynet;

Og paa en kongelig Ørn hans Venstre behagelig hvilte.

„Her seer Du Jupiter“ sionnede Kjæmpen, der endelig
naa'de

Kno, som nysegjerrig betragtede noie den herlige Skabning.

Ivrig fortalte nu Oldingen, varmere blev han ved hvort Ord,

Hvo denne Jupiter var, og opregnede Brodre og Afskom;

Derpaa gif begge fra Hytte til Hytte, og saae paa dem alle:

Juno, den hoie mistænkende Juno, med bydende Mine,

Sad i sit Tempel og syntes at tænke paa Jupiters Elfov,

Kjelede for sin smukt fjedrede Fugl med de braadne Hodder,

Sorgende, glad deg, ei mere befrygtende Medbeilerinder.

Pluto de saae og Vulkan, der var halt, og Neptun med

sin Trefork:

Mars sad med truende Miner og Herkules holdt paa sin
Kolle.

Venus, meer deiligt end det Ideal, Phantasien sig skaber,

Hvilede yppig paa Roser; men Amor var ikke hos hende;

Han var slet ikke hernede, saa sagde den Gamle, han var

end

Oppe i Verden, thi Kvinderne skjulte ham, da alle Guder

Bleve forviste fra Jorden, og droge til Den i Maanen.

Ogsaa Diana, den lysse Gudinde, med Kogger og Rue,

Var i sit Tempel; en Hund saae ved Siden; den hvid var

som Sneen.

Dernæst Minerva med Landse og Hjelm, og en Ugle ved
Goden.

Ogsaa Apoll med sin Lyre, hvis gyldne Streng var
sprungne.

Bachus laae tryg i sin Lovhytte, dannet af Vedbende-
Ranler,

Sov paa et Leie af Druer, og Tigere laae rundt omkring ham.
Muserne vare forsamlede alle; men Templet var større,
Simplere ogsaa; dog mere høitideligt var det derinde,
End i de andre smaae Lovhytter, hvori hver Gud sad alene.
Gandstæ undseelig Kno sankede Diet for Gratiernes Unde,
Der, som et Kloverblad, hvilede sammen paa Leiet af
Blomster.

Flora, som Blomsters kærlige Moder, i Hytten af Blomster,
Frydede sig over Bornenes blændende Skjønhed og Mængde.
Ogsaa Pomona, samt Havernes øvrige smaae Guder vare
Samlede her med de talrige Nymphær, med Pan og med
Fauner;

Bindene vare her; smilende Zephyr betrakte Flora.
Floderne mange, graaftjægede Guder, ærværdige Gamle,
Bædeder Kræukerne fun med de evig nedstrommende Taaerer.
Hist i en Lovhytte, simpel og sorgelig, sadde tre Kvinder,
Strænge, alvorlige saae de ned for sig; det Parcerne vare:
Traadene, sorte og lange og grove og fine og blode,
Spandt de ei længer; thi deres Tilværelses Traad var
afslippet.

Længe git Kno med den suaksomme Olding fra Tempel til
Tempel,

Lod sig fortælle saa mangen et Sagn om de faldne Guder.
Dog ikke folte han hün wilkaarlige Erefrygts Gyser

Før disse Sydens forkjede Væsner, hvis Opholdssted lignet
Mere et Himmelens Eden, end Fængsel for bortjagne Guder.
Høiere agtede han hine nordiske, himmelske Kjæmper,
Som i den sjunkene Bølde, foragtede gyldne Lænker.

Tænkende dybt over Tingenes Verel, han Oldingen fulgte,
Der endnu altid fortællende forte ham langsom til Baaden.
Forst da han sad i det gyngende Kartoi, der ille fra Den,
Sukkede han dybt fra Hjertet, betragede længe den Gamle,
Der heel fordybet i høre Erindringer, roede ivrigt.

,,Siig mig, begyndte nu Kno, jeg har glemt reent at spørge
derefter,

Hvo er Du egentlig, venlige Gamle! der villsig har fort mig
Over til Perne, viist mig saameget, som Andre ei ahne?''
Oldingen henlagde Alarene korsviiis for Bryset og stirred'
Med sine matte, hendoende Nine paa Kno, der ei kunde
Taale det forskende Blik, han slog Nine ned, og han
gyste.

,,Daare fra Lyset! saa brummede Kjæmpen, med surrende
Stemme,

Widste Du ille, hvo jeg var, og satte dig dristig i Baaden?
Dengang, da hine derovere paa Den end boede i Himlen,
Forte jeg Slyggerne, naar deres Legemer jordede vare,
Over til evige Glæder og Mange til evige Qualer;
I denne Baad, hvor Du sidder, for Slyggerne sadde med
Skjælven.

Charon jeg hedder, nu kjender Du mig vel?'' Kno gyste
ved Navnet.

Noelig og uden Forandring i Miner, den Gamle sig reiste,

Tog fra et Num, der var skjult under Bænken, han sad
 paa, en Kruske,
 Gammel, af Leer, med et Laag, som var ziret med selsomme
 Snorkler,
 Sagde halvsmilende: „Drif kun, min Son! thi Du trænger
 til Styrkning;
 Denne saa liflig, som kjolige Drif, vil snart bortjage
 Skækken.”
 Nolende, ei ganske uden Mistanke, tog Kno imod Krusken,
 Som indtil Vandet var fyldt med det klareste, reneste
 Ferskvand.
 Alt, som han drak denne uvante Drif, den ham smagte
 fortreflig;
 Mere og mere begjærlig indsugende Vandet, han saae sig
 Selo i den spejklare Glade, men Tørsten bestandig blev
 større.
 Vandet var næsten aldeles forsvundet, da saae han med
 Nædsel
 Nedt paa Bunden af Krusken en Slange, der beed sig i
 Halen;
 Mystende heftigt af Afstøye, han hurtig gav Krusken tilbage,
 Satte sig ned saa, thi sovnig og slov var han bleven af
 Vandet.
 „Hvordanne smagte det? spurgte den Gamle og hensatte
 Krusken
 Alter i Nummet, tillukkende Klappen; han satte sig paa den:
 „Weed Du vel, hvad Du har drukken? Det Vand var fra
 Lethe; Du glemmer

Sikkert at sige de Smiaafolk deroppe, hvad Du har opdaget.
 Kno ikke horte ham mere; hans Nine alt lukkede vare:
 Maanens Beboer, der aldrig for kjendte, hvad Vand var,
ei taalte

Denne for ham sterkt berusende Drik, der fra Lethe var
hentet.

Bærende Kno fra sin Baad op i Hulen til Stedet, hvor
Nebet

Snoet var fast om en Klippe, den Gamle ham bandt der
om Livet,

Snakkende smaaat med sig selv, som de gamle Folk syslende
pleie:

„Hine udartede Mennesker ikke behove at vide,
 Hvad vi her drive i Mørket; thi Mørke det er dog mod Solen;
 De ere svage og ligne ei hine henslumrede Slægter,
 Dengang, da jeg end var ung, og da Generne svulmede
kraftigt.

Dog denne Yngling var valker; han horte mig lævviligt tale;
 Derfor jeg sorger og for ham, at atter han kommer til Lyset.
 Saaledes talte den Gamle og rylkede længe i Touget,
 Indtil han mørkede, at de deroppe, det halede til dem.—

Midleruid ventede Sno og den yndige Bæ, og Bla vented'
 Paa at den modige Kno skulde komme tilbage fra Hulen.
 Mangen en Taare fra Datterens Nine nedrulled' i Dybet;
 Thi nu først folte hun rigtig, hvor dyrebar Kno var for
hende;

Sno, selv den haarde steenhjertede Sno, endeg knuste en
Taare;

Den vilde rønge sig frem i det Øie, der ei kjendie Graaden.
 Endelig saae de, at Touget bevægedes, rykedes nedad;
 Jublende hoit op, tog Sno sat i Nebet med kraftige Hænder;
 Bæ selv tog fat, ogsaa Bla og det øvrige Hoffolk nu
 haled'.

Nærmere, nærmere stimedes Byrden, der seered' i Hulen.
 Bæ, utsalmodig, sig boiede langt over Nlanden og raabte:
 „Kommer Du endelig, elstede Kno! at, Du dælede længe;
 Mæsten vi frugtede, at vi heroppe Dig saae aldrig mere.”
 Dronende raabte det atter fra Dybet: „Dig saae aldrig
 mere.”

Gysende ved denne varslende Stemme, Bæ stirrede nedad;
 Men da hun saae, at han ikke sig rørte, og Diet var lukket,
 Troede hun at han var dod, og det troede de alle tilsammen.
 Grædende vred hun de sneehvide Hænder, saa Knollerne
 knaged',

Gavnede Kno, der i dosige Slummer laae henstrakt paa
 Stenen.

Sno ogsaa klagede; Moderen græd over Datterens Smerte.
 Hoffolket, Kvinderne hylede alle; thi Hørdingen klaged'.
 Ynglingen bare de langsomt til Slottet, i Salen ham
 lagde,

Midt paa det flisede Gulv, og afforte ham Kjortlen af
 Barktraad.

Derpaa sig nærmede Bæ med de øvrige Kvinder i Orden,
 Satte sig med dem ned hos ham, paa Gulvet, og Daarerne
 sioede.

Bla og den mægtige Sno, og alt Folk, der ved Hove var
samlet,
Skrede i Salen, samt Svendene, der havde Vagt omkring
Slottet.

Langsomt nu aabnede Kno sine matte, halvbrustene Dine,
Smilte med inderlig Venlighed til den dybtsgorgende Qvinde,
drog saa et Sul, og henslumrede blidt i den Elskedes Arme.

Rødmende huld, som en Pige i Ungdommens Blomster vel
pleier,

Smilte den østlige Himmel, forlyndte den herlige Brudgom,
Der i sit festlige Klædebon reiste sig op fra sit Leie,
Og fra sin Glorie udsendte talloze, varmende Straaler,
Der med sit lysende Guld overdroge de kneisende Fjelde:
Hoit op de taarne sig paa det af Havet trindt ombruste
Iceland.

Blomsten, der spirer paa Marker og Blomsten, der spirer i
Lunde,

Vaagnede, styrket af natlige Bluun og af Duggens smaae
Perler,

Der, som Smaragder, Saphirer og rode Rubiner smukt funkle,
Vexle i Lyset og frembyde Diet utallige Farver.

Gronnende Skove med lorrige Kroner, gjenlode af Tusind
Smaafugles Triller, der hilste paa Dagen, og Hanerne gole.
Bolgende Kornmarker saae man saa grant fra de skyehoie Fjelde,
Rundt om i Landet, saa langt ikun Diet formaade at
trænge.

Floitende Lærker sig svang under Skyen og dugged' i Kornaet,
Flagrende Spurve der hente Mad til de fjerløse Unger.
Mange smaae venlige Landsbyer saae man, med reenlige Huse;
Kirker med hoirode Tage, hvis Taarnspire vare forgylde.
Hist fra den aabnede Dor af et Bondehuus, straatakt, nysmalet,
Traadte en Pige i Morgendragt, munter og frisk som Naturen,
Paa hendes spæde, smukt formede Skuldre, et Bæretrae hvilte,
Og fra dets Ender to Snore hang ned; ved hvor Snoer var
en Jernkrog;

Hurtig hun lostede Spandene, hvide, beslagne med Jernbaand,
Paa disse Kroge, gif syngende bort, mens hun flettese konstigt
Sine guldgule, vildtslagrende Lokker, saa sjonne som Freias,
Hilsende venlig til Naboens Son, der just aabnede Porten,
Og fra sin Faders tæt proppede Stalde og Stier dres Dværget
Ud paa en Eng, i hvis yppige Græs alle Faar blevle sjulte:
Saadan var Æsland; et Eden i Frugtbarhed, Skjonhed og
Welstand.

Dog man fortalte, som Sagn fra de ældgamle Tider, at
engang

Var det nu blomstrende Æsland en Ørf, hvor kun Frost havde
hjemme,

Kvor iklun enkelte Maaneder Varme oplived' Naturen,
Medens det øvrige Åar var en Winter, der kuede Spiren.

Dog ogsaa dengang var Landet bebygget, men sparsomt kun
boede

Mennesker hist og her; der, hvor Naturen en Smule dem
tilbod,

Bygte de Huse af Træ og opholdt deres Liv kun med Moie

Bed det fra Hvalfisken ranede Tran, hvormed Livet han lod eg,
Og med den torrede Stofsis, der haard var og knap kunde
tygges.

Dog ogsaa harde de Edderdum og mange kostbare Huder,
Som de udforte til fremmede Lande, for andre Producter.
Korn blev dem sendt, ogsaa andre Artikler fra Modrenelandet,
Dannemark, dette velsignede Land, der var frugtbart og deiligt;
Thi fra umindelig Tid harde Drotten af Dannemark eiet
Island og anseet hver Islander lige med Danse og Norske:
Ja naar en Islander kom ned til Sjaelland, han venlig
modtogen,

Pleiedes gjæsfrit, og sendtes tilbage, beriget med Gaver;
Ogsaa hver Danse, der til Island ankom, blev behandlet som
Broder.

Nu var det frugtbart; et underligt Saersyn: man paasted at
Jorden

Havde forandret sin Stilling mod Solen; end strede de Lærde.
Landets Indbyggere vare bekjendte fra Oldtidens Dage
For deres Kundskab og granskende Aand, der dem syntes at være
Alle medfødt, og de herligste Barder fremstode iblandt dem.
Dannemarks Konger med Omhue opelstede Kunster og Lærdom;
Thi hist paa Sjolund de flittige Island're samledes Alle,
Pleiede Kundskabens stræbende Spire i Slygge af Egen,
Der under lorrige Krone dem tilbod et Ophold og Arne;
Maar da det kostbare Sad var skudt op til en Blomst uden
Lyde,

Bare de den op til Island og plantede den messen Klipper,
Hvor den som sneehvide Sneeklokke spirede deilig i Sneen.

Oldtidens Konger end levede stedse i Folkets Erindring:
Faderen samlende Bornenes lyftige Skare omkring sig,
Maatte fortælle om Christian, Kongernes Fader, og Fredrik
Eiegod, og deres Dyder var bleven til Ordsprog i Landet.
Nu da det frugtbare Ísland var mægtig, en Stat blandt
de andre,
Stod det dog under de danske Monarker, en Deel var af
Danmark,
Bidrog betydeligt til dette Riges nuværende Storhed;
Thi mange rige og driftige Kjøbmænd alt handlede længe
Paa det paa alle Producter saa rige Nye Holland, der nyelig
Havde fra blodige Haandled Britaniens Lænker aforstret.
Ogsaa med Grækenlands ældgamle Kongehuus havde de
knyttet
Handelsforbindelser; havde et Oplag i Stædernes Dronning,
Athen, denne Grækernes uhyre Hovedstad, Kongernes
Søde. —
Første September i Året tre Tusind, to Hundred' og Tyve,
Vare forsamlet i Reikiavig paa den nyebygde Toldbed,
Mange Slags Mennesker, Unge og Gamle og Kvinder og
Born,
Haandværksmænd, Kjøbmænd, Soldater, Matroser, samit
Præster og Lærde;
Alle betragtede tause kun Havet, og syntes at vente
Noget besynderligt, der skulle komme til Syne langt borte.
Her stod en gammel Spitsborger med rodlig Paryk og med
Spander
Paa de højhælede Skoe; med uhyre Staalknapper i Kjolen.

Dreiende Smuistobaksdaasen i Haanden, og knipsende dernæst
Paa den med Fingrene, tog saa en Priise; sig rommende
vendte

Han sig til Naboen, det var en smalbenet Degen med sort
Kjole,
Yderlig ludslidt, men bortset og banket af Konen derhjemme;
„Siig mig, Herr Siegfried, hvad er det for Dumriansreger
af Staten,

Odsel at bortkaste Pengene, som vi dem suurt maa betale
I vore Ansigters Sveed, til en saadan ravgal Enterprise?”
Hævende Dinene opad mod himlen, gjensvarte den Sorte:
„Ak! ja i Ansigters Sveed skulle Menneskets Born jo arbeide;
See kun hvorlunde de stromme herhid for at gabe paa Soen,
Der snart skal frembære Uhyret, som vil fortære alt, hvad de
Have moisommelig skrabet tilsammen for sig og for Kirken.”
Ole, en Soemand, der nyelig var kommen fra Norge og
hørte

Det, hvad den Sorte fortalte, forst dreiede Skraaen i
Munden,

Vendte sig derpaa til Degnen og svarte ham, haanende
Manden:

„Du har nok Djævlen i Livet, Du Krabbe! Din Skal ogsaa
sort er;
Hvor kan Du tale om det, Du slet ikke forstaer, Du jo laster
Op, naar Du kommer i Baaden, der forer Dig over en
Lystpark.
Seer Du, det Skib, som vi vente, er stort, som en Bye
vel i Omsfang;

Der ere ordentlig Gader deri, og i dem ere Huse;
 Ja i hvært Huis er en Brond, hvori Ferskvand, og det er
 just prægtigt;

Thi naar man er nogle Maaneder ude paa Havet, saa bliver
 Vandet fordærvet og lugtende, hvilket kan frembringe
 Sygdom.

Dernæst kan Soen saa let ei faae Magt med den uhyre
 Bygning;

Den kan vel udholde mangen en Storm, hvor de andre
 gaae under.

Mange Slags Warer, som tredive andre Stibe ei holde,
 Kan den paa eengang Fer bringe fra een Verdensdeel til en
 anden;

Og alle Mennesker kunne paa Jorden besøge hinanden,
 Uden ved Reisen at blive forarmede; det er jo prægtigt.
 Maar derpaa Winteren kommer for Doren, hvet fætig
 Matros kan

Faae sig en Bolig med Lysning og Varme i Stibers smaae
 Huse.

Er det ei prægtigt? Du trækker paa Flaben; ja I maae
 betale

Tiende, ikke til Kirken, til Dronningestibet paa Soen;
 Og det er rigtigt; thi hundrede Dampemaskiner det forer;
 De maae betales og holdes vedlige, derfor har I Penge?"
 Dette han sagde, udspyttede Straaen og tog sig en anden.
 Degnen gik skamfuld til Siden, udleet af Unge og Gamle.—
 Pludselig gjenlod en Jubel af tusinde Stemmer, og Hurra:
 Dronningestibet man oinede langifra, som kulsorte Skyepunct,

Forbud paa Stormen; det ilte ad Voren, en mægtig Kolosse.
Hoit fra de hundrede Skorsteene bolgede Nogen mod Himlen;
Herlig udbredie for Winden sig Dannemarks Flag, det er
blodrodt,

Hundrede Aflen vel langt og Halvhundrede bredt det udfolded'
Sig over Skibet; det suelyde Kors var saa smukt i det
Node.

Hundrede Wimpler med Windene legede; hoit drog det længste
Sig hen ad Himmelens hvelvede Bue, som Negnbuen sees;
Forrest paa Stavnens af Skibet stod opreist en Qvinde i
Marmor,

Dannemarks Billeder, tredobbelst kronet, en Love ved Hoden;
Derunder stod med forgylde og uhyre Bogstaver skrevet:
„Dania, Septentrionis Regina,” og Dronningeskibet
Havde man derfor det kaldet; thi det var det største, man
kjendte.

Lidt efter lidt nu formindskedes Nogen, og Skibet begyndte
Ogsaa at standse sin hurtige Fart; snart de kastede Anker.
Tallose Baade bedækkede Søen, omringede Skibet;
Mogle afhenteede Nejende, der horre hjemme i Byen;
Andre henforte Bekjendte og Venner til dem, der ombord var.
Her saae man Venner, i mange Aar adskilte, finde hinanden,
Stumme at trykke de slyngede Hænder og bortviske Taarer;
Handlende, der havde vigtige Ting at berette hinanden,
Samlede hist sig i Klynger og aftalte Handelsprojecter.—
Her steg en Fader og Moder fra Baaden gesvindt op i
Skibet,
Jilte at omfavne Sonnen, der kom fra en Udenlandsreise;

Søsteren stod lidt i Grastand, betragede Broderen sjæligt.
Hestig, affindig af Glæde, en Yngling sig svang op paa
Dækket,

Vortstodte alle og mærkede ikke at de blevre vrede;
Thi han opsgote sin elskede Pige: et Aar alt var svunden.
Siden hun reiste hen til Kjobenhavn, for at hente den lille
Modrenearv, længst bestemt til en Huusholdnings forste
Indretning.

Altting var Munterhed, Glæde og Liv; thi hoer ventede
Noget.

Ikkun en Yngling af ødest Udsænde, smuk som Adonis,
Stod ganske ene og syntes forladt af hoer levende Skabning.
Som naar en Klippe, der hoit rager op blandt de andre
smaae Klipper,

Nives af Stormen, den vældige, ned i de fraadende Bolger;
Dog ogsaa her med sit mosdækte Hoved den rager i Veiret:
Men den er ene, er ganske adskilt fra de forrige Venner.
Bolgerne hoppe og dandse og bruse fortrolige om den,
Nuller forbi, og berøre den ikke, undtagen som Gjender.
Længselfuld be'er han de russende Bolger at hilse derhjemme;
Men de forstaae ham slet ikke, de bruse og skumme og ile.
Saaledes stod han forladt, og slet ingen bekymred' sig om
ham;

Thi ingen hjendte ham: Pigerne ei engang skottede til ham.
En ikkun hjendte ham: det var en Pige med himmelblaat
Die,

Kinder saa hvide og rode, som Sneen og Føraareis Nosser;
Haaret var guulst, som det fineste Hør, og de hoirode Læber

Lignede Twillinge Jordbær, der vore til sammen paa Stullen.
 Ynglingen vendie ei Dinene fra hende; hun saae ham ikke.
 Venlig hun rakte sin Haand til en Mand, der forsigtigen
 forte

Hende i Baaden og satte sig hos hende; hurtig den ille
 Henad de fraadende Bolger; men Ynglingen stirrede efter,
 Knuste en Taare i Piet og lod sig saa sætte fra Skibet.
 Hugo det var, denne Ulykkens udvalgte Undling fra Barn alt,
 Skjont ham Naturen udrustede gavnild med herlige Evner.
 Godt paa det yndige Sjælland, hans Moder for tidlig

bortdode
 Fra den treaarige Dreng; han en Stedmoder fil, der
 behandlede
 Ham som en ægte Stedmoder, og talte hver Bid ham i
 Muuden.

Sorgeligt henrandt hans Borneaar, der ellers pleie at være
 Menneskets gladeste Tid; thi hans Hjerte og Hjernen, der
 blod er,
 Kan ikke længe bevare de Indtryk, som Sorgen bibringer;
 Let de udsllettes, som mystraadte Spoer, medens Sneen
 end falder.

Videbegjærlig randsagede Ynglingen ældgamle Skrifter;
 Thi de længst hendode, Oldtidens Barder, endnu ei
 forglemte,
 Elskede han som beslægtede Væsner fra Barndommens
 Dromme.
 Langt ud paa Matten, naar Lampen med sparsomme Olie
 brændte,

Læste han ofte og troede sig midt iblandt Fortidens Hæle:
 Hectors begeistrede Mod og hans Hætedod hævede Alanden,
 Medens Andromaches Klager og Taarer bedrovede Hjertet.
 I de opstigende Dunster af Lampen, han troede at sine
 Morvens omraagede Alander fra Hoilandets Skyehøie Fjelde.
 Han, der hoitideligt sang om Forsoningen, Golgathas Barde,
 Wakte de slumrende Folelser dybt i det barnlige Hjerte.
 Dog fremfor Alle begeistrede ham hine nordiske Sange
 Om Palnatoke, om Arel og Valborg, om Rolf og om
 Hakon.
 Men naar han hændelsesviis slet i Haanden den Bog, hvori
 grusomt
 Storhedens ængstende Fald blev behandlet som Kjøbmænds
 Hallitter,
 Og hvor en kostbar Reliqvie, Aften paa Santa Helena,
 Haanedes endnu i Urnen, hvis gyldne Ring var bortsmalet,
 Samlet som glodende Afske paa Fjendernes ledige Isser,
 Kastede han den forbittret i Krogen og stampede paa den.
 Da den opvalte og lystige Knos nu blev større, og ikke
 Wilde sig krumme for Stedmod'rens Aag, og ei vilde vige
 For sine Halvbrodre, der ham fortrængte fra Faderens
 Hjerte,
 Sogte hun ofte at opægge Faderens Bredes imod ham;
 Talte til ham om Nathalie, Naboen's fattige Datter,
 Der var opvoren med Hugo: de elskede længe hinanden;
 Thi hun var deilig og bly, som en Rosenknop, der sig
 udfolder.
 Ofte de elskende Unge tilsvore hinanden en evig

Trofæb, hvordanne det git end; thi Pigen befrygtede stedse,
 At Hugo's Fader, der riig var og mægtig, ei skulde tillade
 Ham at forbinde sig med hende, da hun var fattig og ringe.
 Hugo, der troede sin Pige oprigtig og uden al Falskhed,
 Hattede snart en Beslutning; han opsgote Faderen ene,
 Sagde ham ganſe oprigtig, hvorledes han elſkede Pigen,
 Og at han ene med hende engang funde lykkelig blive;
 Derfor besøer han ham, ei at modſætte sig deres Forening.
 Faderen, længſt forberedet ved Stedmod'rens giftige Taler;
 Troede nu virkelig Alt, hvad hun havde fortalt ham om

Hugo:

At han var ganſe fordærvet af nedrigt og ryggesloſt Selskab,
 Og at han nu vilde Prone sit Værk ved at fore til Allret
 Maboens fætige og, som hun sagde, udsvævende Datter.
 Hidsig og opbragt bebreidede han nu sin Son hans Opforsel,
 Truede ganſe at gjøre ham arvelos, hvis han ei aſtod
 Fra ſin Beslutning og lovede stadig Forbedring fremdeles.
 Hugo, dybt krenket ved Faderens Bredes, ham svarte beſeden,
 At han ei vidſte sig skyldig i nogen Forbrydelse, men at
 Han aldrig vilde forlade ſin elſkede Pige i Verden.
 Bragt til det Yderſte, troende Sonnen aldeles forhørdet,
 Gav ham den opbragte Fader ſin hele Forbandelſe, ſvoer og
 At han ei ſkulde ham arve og aldrig ham komme for Die.
 Signende Faderen dybt i ſit Hjerte, den krenkede Hugo
 Jilte fra Hjemmet; han vidſte ret godt, hvo det havde
 bewirket.
 Slet ikke var han for Fremtiden bange, han havde ſaa
 mange

Herlige Kundskaber, haabede dermed at kunne ernære
 Sig og sin elskede Pige, naar de ikkun noisomme vare.
 Liflige, huuslige Billeder malte han sig i Ideen;
 Haabede endnu at kunne forsonne den blændede Fader,
 Naar han ad Alare ham satte en guullokket Engel paa
Knæet.

Hurtig han skyndte sig hen til Nathalie, vilde undskyldte
 Faderens Opsorsel, og i den Elskedes Arme sig troste.
 Men han fandt ei Nogen hjemme, kun Ane, den rystende
Gamle,
 Sagde ham ganse bedrovet, at Robert, en Kjøbmand fra
Island,
 Havde afhentet Nathalie til en Seilads omkring Glaaden,
 Der nys ankommen fra fremmede Lande, var samlet paa
Rheden.
 Midlertid havde hun skrevet en Seddel, og havde besalet,
 Kun at levere ham den, naar han spurgte om hende der
hjemme;
 Derned gav Ane ham Sedlen og lakkede grædende Doren.
 Taus, gjennemtrængt af en frugtelig Ahnelse, aabnede Hugo
 Brevet, og læste, og læste bestandig, og stirrede paa det.
 Som naar en Landmand, der vender fornoiet tilbage fra
Staden,
 Hvor han med Fordeel har affat de Warer, han selv haver
avlet
 Paa de med Fliid og med Omhue veldyrkede Marker der
hjemme,
 Bliver paa Weien af Regn og af Torden og Storm overrasket;

Snart han er hjemme, og glæder sig alt til den varmede
Stue;

Thi det er koldt i October, især naar det stormer og regner.
Pludselig seer han istedetfor Waaning og Stalde og Lader,
Ungende Mure og Gniesterne fra det end brændende Korn:
Frugterne af mange Alringers Spar som hed gaae op i Luen;
Konen og Bornene omringe grædende Faderen; men han
Oliver forstenet af Skræk og seer taus paa den gnistrende
Flamme.

Saaledes Hugo betragtede Brevet i nogle Minutter,
Hoer da i Weiret, som om han var vaagnet af Feberens
Dromme;

Knyttende Haanden, han slog sig for Panden og iilte til
Stranden,
Hvor just det nægtige Dronningessib saae til Afreisen færdigt.
Længe han stirrede ned i de skummende Bolger, der syntes
Mumlende, dandsende, smigrende at ville løffe ham til dem;
Men en ufattelig Følelse holdt ham tilbage fra Springet.
Tankelos saae han paa dem, der ved Stranden forsamlede
vare,

Før at bestige de vuggende Waade, der skulped mod Kysten;
Da han Nathalie saae med den fremmede Kjøbmand, der
ofte
Gjorde den Reise; thi han havde egentlig hjemme paa
Island.

Skyndsomt bestige de Waaden, og begge saae ofte tilbage.
Hurtig, som Lynet, en Tanke igjennemfoer Hugo, han
svang sig,

Ned i en Baad, der alt fuld var af Folk, saa Matroserne
neppe

Kunde den føre igjennem den heftige Brænding ved Landet.
Skibet, der var saa uhyre i Omfang, tilslo ham at blive
Ganske useet af hans hortførte Brud og af hendes Bortfører.
Nu, da de vare paa Island, han vilde de Flygtende folge,
Hvorhen de gik, som en Skygge, men uden at mærkes af
begge;

Før, i det mindste, hvis Robert bedrog den forledede Pige,
At kunne straffe Føreren, vovende Livet for hende.
Derpaa han vilde med Dronningefibet fortsætte sin Reise;
Thi da han Fædrehuset forlod, hvor han fødtes og bares,
Tog han først med sig sin Mødrenearv, der bestod i Juveler.—
Midlertid tabte ei Hugo af Sigte den Baad, hvori fôrtes
Hele hans Haab og hans Glæde i Livet, som han havde
mistet.

Snart saae han begge de Flygtende stige i Land og sig
nærme
Wognene, der holdt paa Tolboden rundtomkring for at
befordre

Reisende til de borliggende Vertshuse inde i Byen.
Heste ei droge de hurtige Wogne, smaa Dampemaskiner
Sattes i Gang, og et Øer var der fortil, som styrede Farten;
Engeland fyldest dets første Opfindelse, sagde man, dengang
Da det endnu var saa mægtigt ved Handel og riig ved sin
Kunstflid.

Hurtigen ruslede Wognen afsted; men den eensomme Hugo
Slendrede vilkaarlos gjennem den larmende, folkrige Gade.

Alting, hver Gjenstand, hoert Menneskeansigt ham syldte
 Og mellem disse utallige Mange, han vandrede ene.
 Øste, henreven af Hjertets og Sjælens forfærdende Tomhed,
 Sogte han mellem den støiende Mængde med speidende Øie,
 Om han ei kunde opdage et solende Væsen, for hvem han
 Kunde udtonne sin Kummer; han trængte til Trost og
 til Lindring;
 Men alle stode forbi ham, hver lob til sin egen Forretning;
 Præget af Gjerrighed, Stolthed, Indbildshed han faae paa
 de Gleste;
 Hylkelse ofte, og hoirode Master ham gloede imode.
 Hjst sammenstillede Folket om en Charlatau, der tilbod dem
 Med sin konsfærdige Haand at besøle de tommeste Hjerner,
 For at forlynde dem, hvilke Organer, de havde at frugte:
 Manden, med Konen ved Haanden, sig trængte til ham,
 Om end hans Kone vel kunde faae Born, sjont tenmelig
 gammel.
 Faderen bragte til Manden sin oplobne Son, for at spørge,
 Om denne tossede Dreng havde Mod til at staae for en
 Klinge:
 Alle, der tvivlede om et Talent, lode Malken besøle.
 Her sadde Smorrere for Stafeliet, med Farver og Pensler,
 Malte for ringe Betaling hver Gjæt, der kun onsed' at eie
 Sit eget hjere, velpudsede Jeg, med Paryk og med Briller.
 Hjst, ved et Hjorne, paa offentlig Gade, blev opfort af
 nogle

Unkeligt spissende, jammerligt paaklædte Gjoglere Stykket:
 „Død og Opstandelse af den udmærkede Helt, Bonaparte;”
 Dernæst til Efterspil: „Miguels Forpleining i Helvedes
 Huler.”

Skarevis strommede Folk til et Huus, der var stort og
 anseeligt;
 Tankeløs fulgte og Hugo med Strommen: han kom til
 en Sal, hvor

Mange Slags Mennesker stuvede vare som Spegesild sammen;
 Alle kun gabede paa Automater, der stode paa Gulvet,
 Sadde paa Stole, paa Borde og Bænke, og sadde i Bure:
 Her vare konstige Mennesker, Hunde og Katte og Løver,
 Smaae Papegoier og store, samt alle Slags Aber og Esler;
 Om mellem disse gik Konstneren hurtig og dreiede Skruer;
 Hvergang en Skru blev dreiet, bevægede sig Automaten,
 Frembragte hæsslige Toner, enhver efter sin Efterligning:
 Skurrende Menneskestemmer snart hylede, Hundene gjo'de,
 Kattene miauede, som naar de Bryllupper holde paa Taget;
 Løverne brolede, Aberne skrege og Eslerne skrode;
 Kragerne skrege og deriblandt quiddrede mange smaae Fugle;
 Det var som om hele Helvede havde hidsendt sit Orchester.
 Med begge Hænder for Drene, skyndte sig Hugo at komme
 Utter paa Gaden; thi dette Spectakkel bedøvede ganse.
 Endnu de frigende Toner ham surrede hæssligt i Dret,
 Da en besynderlig Mand, der var ifort en Kjole af Floiel,
 Standsede ham med et latterligt Vul og med hoflig Tiltale:
 „Wistnok, hvis jeg tor af Herrrens tæppassende Klæder det
 slitte,

Er de en Fremmed, fra Engeland sagtens, der hurtig
op søger

Allt, hvad Mærkværdigt, her er udi Staden, at see eller høre;
Derfor med dybeste Eresyngt er jeg saa dristig at bede
Dem at besøge mit Selskab, jeg her har forsamlet omkring
mig.

Hugo med spørgende Blanke betragtede Manden, der stedse
Bukkede dybt ved hvert Ord, han fremstammede, fulgte
ham derpaa

Ind i et højt Gallerie, hvor Belysningen kom ned fra oven;
Væggene vare behængte med mange fortreflige Stykker,
Malede af hine Oldtidens store, geniesfulde Mest're:
Dannemarks Kongehuus indtog den forreste Væg, en utrolig
Mække af herligen udførte Knæestykker; underligt var det
Hør at iagttaage Modernes verlende Former og Farver.
Hjist sad en Dronning med mægtig Frisur og med Fjæbbeens-
Skjorter;

Hovisf, alvorlig hun holdt i den Hoire en uhyre Nose,
Medens den Venstre med udbredte Bispe tilsvistede Kjoling.
Længere oppe et blomstrende Ansigt med spillende Øyne,
Smilste med huldsalig Venlighed hver en Beskuer imode:
Thi om den yndige Mund havde Godhed og Lune sig leiret,
Og i de flagrrende Lokker den rødlige Krone smukt funkled;
Let var et Shawl over Armen, den blandende hoide,
henkastet.

Hugo betragtede dette fortryllende Billede længe;
Ofte han Øjnene lukkede, som om han vilde opfatte
Det i sin Sjel, for at give det Liv og en virkelig Varen.

Nommende sig nu begyndte hün Mand, der var pyntet
med Floiel:

„Undrende seer jeg min Hælle betragter det Dronningebilled:
Saa gjore alle, der komme herhvid, baade hersra og derfra;
Ja, hendes Dine jo ere ret smukke der paa Centrafeiet,
Spille huldsalige, venlige; sjældent hos Dronninge-Dine;
Men jeg har læst i en Kronike, hvilket og Folket fortæller,
At ingen Maler har været i stand til at træffe det Dine,
Saa har det været huldsaligt og ejont paa en underfuld
Maade;

Af de Samtidige kaldtes hun slet hen kun Dronning Maria,
Men af de Efterlevende Frederik Eiegods Dagmar.

Derpaa han meget vildloftig opregnede Kongernes Navne.
Men hvad han sagde kun forekom Hugo som tonløse Toner
Af de halvrustne, længst urorte Strenge, der snart ville
briske;

Thi han i hūnt Malerie havde opdaget Lighed med hende,
Der endnu hersede over hans Hjerte og over hans Væren;
Derfor var altid omkring ham kun Mislang mod Tankernes
Stemme.

Alt! iskuln eengang man elßer oprigtigt; hün Elskovens
forste

Spire man kunde vel ligne ved Nosernes Knoppe, der yndigt
Hølde de spæde, svagt rodmende Bladé for Solen, der lysser
Bort de skarpfunklende Perler, Aurora lod falde ned paa
dem:

Pludselig tædækket Solens Alt varmende Lue med sorte,
Uheldforkydende Skyer, der fore Orkaner paa Nyggen;

Ignende Kulde forknytter da Knoppen, og Stormen den
knækker
Forend den rigtig faaer Tid til ataabne sit herlige Bæger;
Vorte er Kraften, dens himmelstede Glands, fjondt den
ganske ei segner.

Menneskets hjerte, der saadant erfarer, kan lignes ved Uhret:
Slagene ere Secunder, ak! Sukkene ere Minutter.

„Seer De“, saa talte den Gamle i Floiel, med vigtige
Miner,
„Disse, det nittende Seculums Mennesker, vidste slet ikke
Hvad der sig sommer for ørbare Folk, ja for Maend som
for Kvinder;

See dog, hvorlunde de sidde med blottede Arme og Halse,
Uden Parrykker, Toupeer, ja selv uden Pidse i Nakken;
Tænk Dem, ja selv uden Pidse i Nakken, som dog er
Naturens

Skjønneset Prydelse: Have ei Hunde og Kattie og Eeler,
Lover og Lig're og Heste de deilige Pidse af Verden,
Haler, forstaae mig, som selve Naturen har skjænket dem
bagtil;

Det er dog vistnok et dygtigt Bewiis for Parrykker og Pidse.
Da maae jeg priise de Folk hist derhenne i Krogen, de have
Ordentlig puddrede, store Parrykker, uhyre Toupeer,
Og alle Kvindernes Legemer ere begravne og sjulte
Kydse i de brusende Fiskebeens-Skjorter med pocher paa
Siden:

Det er det attende Seculums Mennesker, ligne mest vore,
Skjondt deres Dragter forskjellige ere i former og Farver.

Kom dog, Hoistærede! see hist det Billede, latterligt er det,
 At et saa smukt og ungdommeligt Mandfolk sig selv vil
famfere:

Sandelig man maatte revne af Latter, hvil i vore Dage
 Saadan en Fyr kom anstigende uden Paryk og med Briller;
 Haarene ere jo klippede tæt omkring Hovedet, see lun,
 Han har paa Kroppen en Frakke, der snoerper ham tæt
omkring Livet;

Er det ei latterligt! au! o, min Mave! jeg brister af Latter.
 See nu ved Siden af ham, paa den Dame med rodiæret
Kjole:

Hun er en rod Tulipan ikke uliig, med oploben Stængel;
 Tojet jo snoer sig saa stramt rundt om Hosterne, sy! det
er høsligt;

Saa, som Naturen har formet det Legeme, seer man her
ganste;

Uhyre Krossler, der ligge paa Panden, som Nisengrods-Polser,
 Og, hvor uordentligt! sjæve de sidde, og Haarene lobe
 Op i en Top, ja i Tuppen er fastgjort en Kam, som en
Moggreen.

Her hænge Præster; men uden Parykker; de Folk vare gale:
 Tænk dog, en Præst uden Pidse og Paryk! men see der en
Matrone,

Klaedt i en guulstribet Kjole, der snort er saa tæt omkring
Livet;

Halsen, den rynkede, gule, er blettet, og sjodeslost hænger
 Omkring de magre, indtorrede Skuldre, et Shawl, som er
hoirodt;

Ligner hun ikke hin Solhø, der bryster sig stolt i en Have?"
 Saaledes talte den snalsomme Mand, der var pyntet med
 Floiel.

Hugo ei svarte et eneste Ord; nogle Solomynter stak han
 Ham i den krummede Haand og forlod saa den bukkende
 Gamle.

Nede paa Gaden trak Wagten forbi med den vajende Fahne;
 Bag efter Fahnen en Kasse blev fjort paa en udmaerket
 Dampvogn;

Hjulene saae man slet ikke, Soldater omringede Kassen,
 Styrede Moret paa Wognen, deels dreide Skruer paa Kassen,
 Der ved Berorelsen udførte yndede Marscher; man horte
 Tydeligt Trompetens flingrende Toner, Hoboen og Piben,
 Valdhornet og Clarinetten, samt Klaphornet og mange
 Trommer.

Infanteriet bar Windbosser efter den nye Methode;
 Krudtet anvendtes ei mere til Krigen; nu brugte man altid
 Dampelanoner, som sjøde de svørreste Augler med Lethed.
 Bag efter dem kom et ridende Artillerie, ei paa Heste,
 Men paa afrettede Tyre, der gif som de stolteste Hingster.
 Hurtig den Tanke, at blive Soldat, sig bemestrede Hugo,
 Døve i Krigens den larmende Tummel sin Lykkes Grindring.
 Ganste opfyldt af den Tanke, han trængte sig frem gjennem
 Sværmen,

Standsede først ved den aabnede Kirkedør; Bedemænd stode
 Her ved hver Side af Doren og indbode dem, der forbi gif
 Til at indtræde i dette velsignede Huus og at sjænke
 Herren en Gave, vil sige hans Ejendere, fattig' i Alanden.

Hugo lod falde to Solvpenge i den bredbugede Bosse,
Skred saa med oprigtigt Sind under Kirkens ærværdige
Hvælvning;

Ulykvens nagede Orm gnaver Lidenskabs frugtbare Spire,
Aabner med hvæsse og smertende Tand snart en Uldvei for
Hjertets

Dybere, ædlere Folelser, rettede lun imod Himlen,
Blandede stundom med bitterste Malurt, som Glæden
fortærer.

Dette juft folte nu Hugo, da Templeis Halvmorke ham modtog;
Thi, som i Oldtidens Dage, opforte man Kirkerne atter
Efter den gothiske Stil; en hoitidelig Folelse er det,
Saadan at staae under uhyre Hvælvinger, medens det svage
Uvisse Lys trænger ind gjennem kunstigen malte smaae
Ruder;

Hverdagets Liv sig da taber i Folelsens mægtige Fylde;
Menneskets Skikkelse sees ei tydeligt; Sjælen tillader
Smukt at udmale sig det, der i Virkeligheden ei smukt er.
Kirkens ærværdige Tjener treen langsomt for Alsteret, folded'
Hænderne andagsfuld, hævede Nosten og talte saalunde,
Medens hvert Die lun vogtede paa ham, og alting var stille:
„Venner og Brodre i Troen, I vide vel alle tilfulde,
At man med Lethed og uden den ringeste Moie forvandler
Vinen til Vand, og den flyder saa klar og uskyldig i
Glæsset,

Stiger slet ikke til Hovedet, Sindet ei heller berusser,
Og den tillader hver Drunker at gaae til sit Hjem uden
Vakten:

Saaledes tale de falske Propheter og byde Jer Skaalen,

Der kun er fyldt med det muddrede Vand, hvori de have
fisset.

Brodre! jeg beder Jer, drifker det ikke, det tilholder Sjælen,
Lader kun Værme tilbage i Hjertet og slukker dets klare,
Varmende Que, Jehova har antændt i Menneskets Indre;
Drifker da hellere Vinen, som Herren har lavet af Vandet;
Den giver Olie til Eders himmelske Que i Alanden,
Styrker og opliver Hjertet, der ellers vil fense og standse;
Det er den rigtige Kilde, hvis Udspring vi finde histoppe,
Der hvor den evige Flamme er antændt, som lyser for
Verden.

Det er den rigtige Kilde, hvis Bolger formaae at afvætte
Synden, der klæber til Legemet, sniger sig dybt ind i Hjertet.
Det er den rigtige, Livets bestandig henislende Kilde,
Følger dens Lob, iblandt Tornene finde I deilige Nøser.
Søger da alle det Middel, hvormed I formaae at forvandle
Vandet til Viin, det er, Slovhed til Livets ophoiede
Virken;

Svaghed til Kraft og hver Trivsel til en Overbeviisning i
Troen.

Skynder Jer dog og opsetter ei saadant til Dagen i Morgen:
Livets det første fremtrængende Pust er et Suk alt til Graven.
Straaber, at I ikke ledes fra Kildens henislende Vande,
Ikke I vide om den kan gjenfindes i Trængselens Time:
Livet er vakkende, som Eders Bugge, dets rigtige Billed,
Og kun bestandigt i sin Ubestandighed bliver det stedse.
Doden, den flittige Fisker, kan fange Jer for I det ventet:
Hvalfisken fanger han ligesaa let, som en Sild eller Gjede.

Doden, den ivrige Spiller, slaaer Regler, men opstætter
aldrig
Dem, han har kastet til Jorden; der ligge de, hver paa sin
Gjerning.

Lader Jer ei heller løkke fra Kilden af deilige Frugter,
Der Eder vinke fra Lysternes Have; et Blændværk de ere:
Verden er fuld kun af Nelder, der brænde, en Mogdynge er
den,

Udenfor gylden og deilig at see til, men indenfor hæslig;
Den er en smagfuld indrettet Boutik, hvori alle kun kjøbe
For deres fattige Skillinge, Kapper til Narre og Daarer.
Brodre! forlader ei heller den riſlende Kilde, fordi I
Skue langt borte en Stad, der er lyftig og prægtig at see
til;

Thi det er Verden, hvis Ningmunt og Grave er Jammer
og Zaarer.

Gaaer ei fra Kilden af Frygt for den truende Gamle med
Leen;

Ah! dette Liv er jo kun en Arrest, som os Friheden røver.
Gaaer ei fra Kilden fordi I see lorrige Træer derhenne;
Det ere Syndernes frødige Stamme; Jehova tilsnittier
Deraf de smidige Svober, hvormed han os rugter hernede.
Straaber da stedse at ligne i Troen de deilige Druer,
Og ei det muddrede Vand, som de falske Profeter berede;
Straaber at Kinderne stedse formaae at bedækkes med Nodme,
Som de af Druerne pressede Draaber, der rodme i Glasset;
Og lad ei Ansigtet dølles med Syndernes muddrede
Farve;

Da skulle alle, der troeligen folge de rislende Bolger,
 Naæ det hoiherlige Udspring, hvor Lyset er evigt og helligt.”
 Saaledes talede Kirkens ærværdige Djener og sjænked’
 Herrens Belsignelse til sine Brodre og Venner i Troen;
 Gik saa at hvile sig i det bag Alteret anbragte Hammer;
 Thi han var gammel og taalte ei længe at staae iblandt
Mængden.

Men den gudsfrugtige Kone i Koste, med rystende Hoved,
 Lulte sin Psalmebog, stak dernæst Brillerne i Futteralet,
 Walkede saa ved sin Knortekjep ud af den hvælvede Kirke,
 Skottende ørgerlig hen til de sladdrende Piger, der ilte
 Hurtig forbi hende; thi hun forglemte, at hun engang ung
var.

Ogsaa forargedede hende de unge letfindige Herrer,
 Der altfor larmende fulgte de sladdrende Piger bagefter.
 Alderen’s Winter kan ikke erindre sig Sommerens Varme:
 Oldingen mener, at Roserne lugte ei mere saa lisligt,
 Som i hans Ungdom; dog Roserne tabte vist ikke i Bellugt,
 Men den ærværdige Olding ei nyder med Ungdommens
Sandser.

Kirken alt tom var, kun Degnen ved Alteret puslede endnu,
 Tændte de uhyre Vorlys, og vidstede Stovet af Biblen.
 Da stod end Hugo halv skjult bag en Pille, selv vidste han
ikke
 Hvorfor han dvælde ene, da Alle dog bortgangne vare.
 Solen der daledes ned bag de sneedækte Fjelde i Vesten,
 Sendte igjennem de malede Smaaruder blodrode Straaler;
 Magisk de laante den doende Christus paa Alterets Tavle

Livets velsignede Farve, der bortdoer tilligemed Livet.
Mat iltun brændte de hvidgule Vorlys i Straalernes Lue;
Stilheden hersede under de hellige Buer, man hørte
Kun de forsigtige Trin af den syslende Degr omkring Altret.
Ahnende stirrede Hugo paa Doren, der forte til Gaden;
Pludselig aabnede den sig, og ind treen en Brud med sin
Brudgom.
Nosen er skjonest, naar den med det halvaabne Øjne
frembyder
Sig for den brydende Haand, for at vugges ved bankende
Hjerte:
Saa er og Pigen, der smykket som Brud gaaer til Alteret,
smukfest;
Ustylds leikommende Rodme bedækter de yndige Kinder,
Øjnene slaaer hun undselig til Jorden og seer ei til Siden.
Nærmere kom alt den yndige Brud til den Pille, hvor Hugo
Stod; men han signed' en Marmorstatue, der er opstilt paa
Torvet;
Thi han gjenkjendte Nathalie; gyjende saaer han det sidste
Evage, dog trostende Haab svinde bort, som et Halmstraal
paa Wolgen,
Naar den Slibbrudne det søger at fatte med doende
Hænder.
Koldt det ham risled' ad Nyggen, at græde han ikke
formaa'de;
Thi den Fortvivlede hælden har Zaarer til Lindring for
Smerten.

Hurtig hun ilte forbi ham ved Brugemmens Arm; kom den
hvide
Flagrende Kjole berorte hans Haand; men hun saae ei i
Beiret;
Dog, som om Ahnelsen om hans Nørværelse, greb hende,
blegned'
Hun ved Verorelsen; al! end et Blik havde Hugo lun
onset.

Oppe ved Alteret knælte Nathalie, Robert ved Siden;
Hendes vildflagrende Løkker belystes af Solen; en Myrthe
Krands holdt dem sammen; en bedende Engel hun syntes
at være.

Hugo holdt Aanden tilbage, og lytted' med hele sit Væsen
Efter Nathalias: „Ja”; hun fremstammede bævende Ordet,
Dreiede derpaa forfærdet sig om; thi hun horte fra Siden
Et næsten qual, hende ængstende Suk; men hun saae ham
dog ikke.

Nielsen var nu forbi; den lyksalige Brudgom udførte
Bruden af Kirken; men Hugo dem fulgte mechanist, som
Skyggen,

Der uden virkelig Væren og Willie folger sin Marsag.
Snart han dem tabte af Sigte, og slendrede rundt om i
Staden,

Uden at mærke den rastløse Tummel, der herskede om ham.
Men som det gaaer, naar man ung er og ikke har legemlig
Smerte,
Hungeren, denne vort Legems Tyran, snart paamindede
Hugo,

At han ei havde det ringeste nydt siden Gaarsdagens Morgen;
Mægtig den trængte den nagede Kummer tilbage, og drev
ham

Til at betænke sit Legemes Tilsand, og støffe det Nøring.
Over den hvælvede Port af et prægtigt Hotel stod der skreven
Med de nys lueforgyldte og mægtige Bogstaver saadan:
„Restauration à vapeur des gentilshommes de la chambre.”
Skjondt han ei latterlig stemt var, han maatte dog smile
derover;

Gik ogsaa ind, for at prove den nye, moderne Bespissning.
Forrest, i Stueetagen han fandt mange Mennesker sammen;
Nogle spadseerde med langsomme Skridt langs ad Værelssets
Vægge;

Det var for at faae Motion forend Maaltid; Andre alt
sadde,

Paa Tabouretter og spiste det groveste Rugbrod med Øst til,
Gnavede Kjodbeen og Flæs, der var hars, ogsaa Stokfisk og
Flynder,

Saa at de trette, arbeidende Kjævebeen knagede heftigt;
Drak saa imellem lidt Godtol og Tykmalk af uhyre Krukke,
Medens tre fire vel narede Læger gik rundt om imellem
Dem for at paasee at Mavene ikke sit meer end nødvendigt.
Mange med Guld og med Solv galoneerte Laquaier frembare
Kjoder og Østen og Brodet og Flæset, og tilbode Hugo,
Der da hans Hunger var heftig, med Graadighed spiste af
alting,

Uden at bryde sig, om de advarende Lægers Formaning.
Efterat dette, kun Maven beredende Maaltid, var fuldendt,

Bandrede Selskabet ind i en Sahl, i hvis Midte stod opstilt
 Mægtige Kjedler af Jern, opfyldte med sjonne Extracter.
 Af de meest udvalgte, fineste Duetter, der dampede Bellugt.
 Selskabet leirede gruppevis sig om den luftige Hode,
 Talte om Handels Affairer og om Politik; Mogle læste
 Ogsaa Aviser, imedens de ofte stal Næsen i Kjedlen.
 En af de guldgalloneerte Laquaier kom hurtig i Sahlen,
 Meldte at der var ankommen en reisende Kunstner, som
onsteds

At torde vise det ærede Selskab sit lille Theater,
 Der var berømt som det første i sit Slags, og forevist
mange

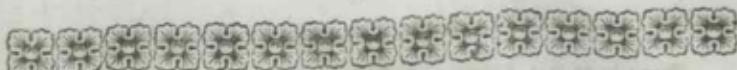
Store og mindre Monarker og Fyrster i hele Europa.
 Egenstemmig onstede samtlige Herrer at see dette Særsyn;
 Og mange dadlende Stemmer og rosende domme alt forud.
 Ind stred nu Manden; en Kjæmpe af Storrelse, bar han
paa Nyggen

Hele Theatret, og Selskabet undredes saare derover;
 Thi det bestod i et Bunn fun, som vrimlede af Papagoier,
 Men af de sjonnest, største, man vel havde set for
tilsammen.

Inde i Buren de brogede fugle proberede Nosler;
 De declamer'de de sværeste Tammer og gesticuler'de,
 Som de meest øvede sceniske Helte paa hoie Cothurner.
 Derefter fulgte det øvrige Selskab; en Dreng nemlig forte,
 Fire dresserede Åber, der udgjorde Mandens Orchester.
 Åberne bare paa Nyggen Fioler og Flöller og Pauker.

Konstneren bredte et Tæppe, der gront var, paa Gulvet og
sætte

Smaa ganske nydelsig malte Couissær i Midten; det Hele
Gjorde en herlig Effect, og tildrog sig en stille Beundring.
Aberne satte sig plat ned paa Gulvet, og spilte med sjælden
Færdighed flere udmarkede Stykker fra Oldtidens Dage:
Næsten man glemte at Aberne spilte, saa rigtig var Takten;
Og da nu en Papagoie med hoviske Miner fremtraadte,
Slog med de gronne og hoirode Winger, istedetfor Hilsen,
Frem sagde rigtig, med tydelig Stemme en lille Prolog, der
Ejente, at opklare Stykket, man havde i Sinde at spille,
Troede det samtlige Selskab at være i Feernes Nige.
Alle nysgjerrige ventede spændte paa Stykkets Udvilling,
Og med et ængsteligt „Ak“ saae de Dæklet at rusle i Veiret.

Fortid og Fremtid.

Romantisk Slovegn. Vilde Klipper i Baggrunden. Man hører en heitidelig Symphonic; under denne kommer Homer og den evige Jøde langsomt frem.

Homer gnider Øienene.

Jegsov saa sodt, hvil har du vækket mig;
Jeg var saa træt, jeg vandrede saa længe
Fra Dor til Dor, og sang for Hellas Born
Min simple Sang om gamle dode Helte.
Mit Øje er saa mat, det vil alt falde til,
Som om en mægtig Byrde det berynged'.

Den evige Jøde.

Ia gamle Mand! det vel en Byrde er,
Som hviler paa de matte Øienlaage;
Det Sovnen er, hver Skabnings bedste Ven,
Der snart i fire tusind Aar dem lufked'.

Homer begejstret.

Hvad! er det sandt, hvad siger Du mig der!

Mitd.

O! nu jeg kan forstaae de kjere Dromme —
 I gamle Dage, da jeg vandred' om,
 Jeg sad saa mangen Aftenstund alene,
 Betragted' Solens sjonne, gyldne Karm,
 Der ilte nedad Himmelens steile Veie;
 Og saae den Flamme-Port, der aabned' sig
 Og modtog Gangerne og Solens Styrer —

Hensunk'en i Erindring.

Den lukker sig, de sidste Straaler glode,
 Alt Liv er slukt til næste Morgenrode.
 Da tænkte jeg, maaskee det ringe Hvad,
 Jeg her har sjunger for hvert villigt Dre,
 Fortælle skal de fjerne Tiders Slægt
 Hvad Fortid var; men kunde Jorden tale,
 Den skulde sige meget underligt
 Om gamle Been, der ligge i dens Grave,
 Om store Hjerter under gronne Græs!
 Og, tænkte jeg, naar de Peliden sue,
 I Tanken, rase rundt om Troias Muur,
 Og hore Hector hærsgen at troste
 Sin bange Bir, og signe front sin Son,
 Saa ville de maaske og stundom tænke
 Paa Mæoniden, der af Armod sang.
 Jeg i Elysium var nys indslumret,
 Og dromte flere tusind Aar mig frem:

Jeg hørte mange Digttere at sjunge,
 Heel liffigt klang de Toner for min Sjæl;
 Da hørte jeg og hist og her at tale
 Om mine Sange, som om noget Skjont:
 Man kaldte mig, jeg vaagnet af min Slummer,
 Og det var dig, du forte mig herhid.

Den evige Jøde.

Din Drom er opfyldt, Almagisfader hørte
 Din stille Længsel, sendte mig til dig:
 Jeg skal paa Jorden være dig en Leder,
 Du kjender ei til denne Verdens Færd:
 Sig Tidens Axel dreied' tit imedens
 Og rev i Virslen alle Ting med sig;
 Dog gjennem denne Tidens snare Vexel
 Forsvandt ei dine Quad om Oltids Færd;
 Hver Slægt heundred' dem, og du end lever
 Som kjer Erindring om den soudne Tid.

Homer

der med Forundring har set paa ham.
 Hvo er Du, underlige Ven, som fører
 Mig fra Elysium til Liv igjen?

Den evige Jøde mort.

Spørg ei derom, Du kan det dog ei fatte;
 Min Varen er som Cirkens Gaadekreds:
 Mit Navn er slettet ud af Livets Liste,
 I Dodens Bog det aldrig skrevet var;
 Jeg hører ei til noget af det Skabie,

Alt, hvad er Liv, et fjernet langt fra mig;
 Hvor Jorden træder, visner hver en Spire,
 Og hver Grindring er gjentaget Oval;
 Jeg vandrer om som Fremmed her paa Jorden,
 Og ingen Verden skærper mig et Hjem;
 Selv Haaber, som hver Skabning sit i Eie,
 Kan aldrig smile mig paa mine Veie.

Homer.

Heel skækkeligt! ei Tantalus nu bor,
 Ei Ixion med Hjulet mere klage!
 Men hvil har Tordneren da udvalgt dig
 At føre mig omkring i Livets Verden?

Den evige Jede.

Jeg känner alt, hvad været har og er,
 Jeg kan dig lade skee grant i Livet;
 Mig Magten gaves at fremtrylle alt,
 Selv det som kun i Phantasien leved'.
 Af Landens Fostre lærer man jo let
 At kjende det, som foregaar i Verden:
 Jeg vil da føre frem for dine Blif
 De Sceners Helte, som en Digter skabte;
 De skulle sige dig at Kjærlighed
 End skaber Guder og frembringer Djævle,
 Og at Ergjerrighed den Spore er,
 Der driver Mange frem paa Erens Bane;
 Men at og Mange ile ad den Wei,
 Der fører stor og bred til Lastens Tempel;

Og at end Menneskernes Lidenskab
Kan lignes ved det vrede Hav, der fraader.

Homer.

Saa har endnu ei Tiden raspet af
Med hvasse Land de gamle Verdens Nykter:
I mine Dage var Naturen ung,
Og Blodet bruste heftigt i sin Fylde;
Men nu, da mange Seller Aar forsvandt,
Jeg troede Blodet klækkeligt fortryndet.

Den evige Jode.

Det er det ei; i hele vor Natur
Kan intet mindses, intet kan forsvinde.
Naturens Barn jeg her vil vise dig,
Med simpel Uskyld i det blide Hjerte,
Hvem fremmed Smerte indgav den Forstand,
Der lærtie hende en Tyran beherste;
Den morke Mismod, der med Phantasie
Udtrykker sig i Gaader over Livet,
Og mange Tusind Galningers Bedrift,
For Alvor concentreret i een Hjerne.

Peger hen ad Sloven.

Pas paa! en venlig Aand sig nærmer alt;
Fra Phantasiens Regioner hentet;
Gaae lidt til Siden, thi hun frygtsom er.

Homer.

Jeg hviler mig paa dette Klippestykke.
Sætter sig assides paa et fremispringende Klippestykke.

Schehezerade.

Kommer; hun seer forstyrret ud, de lange Haar flagre om Skuldrene.
 Lovet være Allah; jeg er frie,
 En hæslig Drom mig plagede saalænge:
 Den grumme Sultan bod min Fader alt
 At dræbe mig, sit eget Barn, med Sværdet;
 Jeg bad saa bønsigen at seane mig,
 Jeg vilde meget smukt ham end fortælle;
 Men ak! forgjeves, og saa tidlig døe
 Fra denne smukke Verdens mange Glæder.
 Jeg i min Faders Die Zaarer gaae,
 Da han det grumme, kolde Jern alt hæved;
 Da blev jeg vækket af den slemme Drom,
 Og nu, hvor er jeg? Intet her jeg kjender.

Seer sig om.

Men her er smukt; hvor himlen dog er sjøn;
 De mange Træer, hvor de ere gronne.

Gaaer omkring og betrakter asting.

Og jeg kan gaae hvorhen, hvorlangt jeg vil;
 O! Frihed er vist Allahs bedste Gave,
 Jeg har den for i Dromme ikun kjendt.

Seer den evige Jede, bliver først lidt bange, men undermer sig
 derpaa med Fortroelighed.

Ei sandt du vil mig Arme ei forraade,
 Du gamle Mand kan ikke gjøre det.

Den evige Jede.

Frygt ei, mit Barn! den Frihed du har vunden,
 Kan ingen Dodelig berøve dig.

Frygt ei for mig, jeg dig ikkun vil bede
Strax at fortælle mig et Eventyr.

Schehezerade glad.

Ta, gjerne; jeg kan huisse mange slige;
Jeg vil fortælle den om Rosens Dod,
Hvis Du paa mine simple Ord vil høre.

Ester et Diebliks Betænkning.

„Der var engang en Knos, der hamed heed,
Han elsked' Mirza, som sit eget Hjerte:
Som Markens Blomst, som Træet, som hvert Straa
Fra Solens Que henter Liv og Varme,
Saa var og Pigen ham en Livets Soel,
Naar hun fremtraadte, kom hans Morgenrøde;
Og hvor hun var, der var hans Tanke og,
Hver Drom kun hendes Billedes fremtryssled.
Arbeidende den ganske Dag med Flid,
Den halve Lon han bragte til sin Moder,
Og for den anden halve kjøbte han
Saa mangen Gave til sin kjære Pige,
Og fandt Belonning for sin Flid, sit Savn
Naar han et Smil fra hende kunde liste.
Til Allah bad han tit i ivrig Bon,
At sjænke ham den underfulde Gave,
At kunne sig forvandle i den Blomst,
Der prunked' lykkelig ved Mirzas Hjerte.
Han blev bonhørt, og med en Rosenknop

Han ilte hen til hendes stille Hytte.
 Snart blev han vugget ved den hvide Barm,
 Og troede sig i Paradisets Have.
 Hvor barnlig glad han folte sig i Sind,
 Han havde ikke byttet for en Krone;
 Da nærmmed Abdul sig med sagte Fjed,
 En Ven af Zamed fra hans Barndoms Dage;
 Al! Mirza ham saa glad imode gif,
 Og trykte ham saa om i sine Arme;
 Men Abdul knækked' Rosens frage Stilk,
 Den faldt til Jorden, ubemærkt af begge,
 Og visned' under Pigen grumme Fod,
 Hvor den kun Spoer af Zaarer efterlod."

Homer nærmert sig.

Hav Tak, mit Barn! Du har mig ret fornøjet;
 Hvo har vel lært Dig slige Eventyr?

Schehezerade.

Det har min Moder; o! hun kunde mange;
 Ved Leilighed Du skal faae hore fleer.

Den evige Jøde

Figges igennem Troerne ind i Skoven.

Kom, hist vi ville sætte os afsides,
 Saa kan Du strax fortælle lidt endnu.

De leire sig i Basgrunden paa et Klippestykke. Don Quichotte
 kommer; Sancho Pansa med en stor Byst under Armen, følger
 ham trevent.

Don Quichotte stundser.
 Holdt, Sancho! paa mit ridderlige Ord,
 Jeg seer et deiligt Eventyr imode;
 Ei Roland saadant Eventyr bestod,
 Ei selve Amadis et sligt helkjæmped:
 Peger paa Schehezerade.

En Ridderfrue sidder der i Sorg,
 Hun græder for sin ridderlige Herre;
 Der er og Trolden med det hvide Skjørg,
 Og han, den anden, er en af hans Svende;
 Jeg kñender ham, det vist den samme er,
 Der mig forvandled' Kjæmperne til Møller.

Sancho

gaber og rækker sig beständig.

Aa, Gud! Der' Hærslighed, hvad vil De nu
 Dem blande her igjen i andres Sager?
 Vi faae dog aldrig anden Tak end Prygl
 Og Stod og Skjeldsord til for vor Umage;
 Husk dog paa Slaverne, vi gjørde frie,
 Og ham, det Bæst, der stjal mit gode Æsel:
 Og husk den store Hør af fedte Haar,
 De tog for Christne og Muhamedaner;
 Hvad vandt vi alle disse Steder vel
 End Stokkeprygl og Stene til i Nakken.

Don Quichotte

uden at høre paa ham.

Hør nu, min Dreng! jeg har opdaget alt,
 At Trolden har fortryllet denne Dame:

Det er min Dulcinea, som du seer
At sidde der, og nu for mig vel græder.

Sancho.

Aa, Herre Gud! hvor kan Der' Hærlighed
Nu saadant troe; jeg hænder Dulcinea:
Hun er en Foite, lugter kun af Log
Og Faareost, og saadant noget andet;
Men dette jo en fornem Dame er,
Hun signer mig ei meer end Dulcinea.

Don Quichotte

gaaer los paa den evige Jode.

Ha, Trold! siig frem, nu gjelder det dit Liv,
Har Du ei Dulcinea saa forvandlet,
Fordi hun altid blev mig tro og huld?

Den evige Jode

bliver roelig siddende.

Mei, Ridder! jeg slet ikke hænder hende;
Men bliv og hør hvad hun fortæller os.

Til Sæhezerade.

Nu, Barn! head svarte Oldingen med Hinden?

Don Quichotte sætter sig hos dem, og Sancho Pansa strækker sig i Græset, hvor han falder i Sovn. Hamlet kommer grubende frem uden at see de andre.

Hamlet.

At være eller ei — heel underligt
En Verdens Klogt det Spørgsmaal har opkastet;

Som om den Ubegribelige hist,
Der Millioner vinker frem af Intet,
Belynred' sig om Draaben i et Hav,
Der taber sig i det uhyre Hele.
Hvad er Tilværelsen, det Gran af Tid,
Mod Evigheden, den uhyre Gamle? —
Hvo siger mig, om jeg var til for nu,
Hvo, om jeg og skal være efter dette?
Som gjennem Dødninghoveds Dienhul,
Jeg skuer tankelos i Evigheden,
Og med min Phantasie, min Guist af Liv,
Jeg finder ingen Plads, sjont dog saa lidet
Imod det frugtelige store Alt.

Efter en Pause.

At være eller ei — som Dodens Gysen
Den Tanke farer gjennem Liv og Sjæl.

Mus.

Og dog, naar man betragter Aftenthimlen,
Den stille Maane, Stjernens fjerne Vinck,
Det synes tit, som om ufatteligen
Der noget sjultes bag det tætte Sloer;
Som der en anden, bedre Verden virked',
Og modtog Sjælen, prøvet her paa Jord.
Og stundom synes det, som gjennem Nister
En Forudgangen liger til os ned,
Og smiler over vores Lustcasteller,
Som om smaae Pilte havde bygget dem.

Han seer de andre, sludser og nærmir sig lidet.

Sie, der en Kreds af Mennesker jo sidder;
De lytte til en deilig Piges Ord.

Homer.

Besynderligt! heel fremmede Ideer;

Til Scheherazade.

Lod Nanden da den stakkels Kjobmand gaae?

Hamlet sætter sig lige overfor Scheherazade og lytter med
spændt Ømverksomhed.

Palmatoke.

Kommer langsomt frem.

Jeg dromte, o! det var en deilig Drom:

Jeg stod saa høit paa Tomsborgs stolte Linde;

Da daled' Sølen ned i Havers Skjod,

Og farved' hoie Kirkespire rode;

Og Piet ilte over Bjerg og Søe,

Som revre Snekke gjennem Codans Bolge;

Jeg saae saa grant til Sjolunds favre Strand,

Hvor gule Ar paa fede Marker veie,

Hvor blonde Aftom af den blonde Slægt

Med Nine blaa, som himlens hvalte Bue,

Omgjorded' Sværdet med det gamle Mod,

Før Fædres Stavn, for Kjerlighed og Arne,

Mens favre Moe, med Freias Smil i Blif,

Omspændte Helten Beltet, hun ham virked';

Og Blikket ilte hen til Noras Kyst,

Hvor snebedælte Fjeld mod Styen kneiser;

Hvor stolte Normand nærmer sig til Strand,

Og sender Hilsen ned til Moras Søster —
 Da saae jeg Svea og, den folde Moe,
 Hvis Pie flammer stolt, som Frigges Blille;
 Hun rakte Haanden til Fostbroderpagt,
 Og trykte Kronen fast paa Danas Hoved —
 Hvor ejont det rode Guld i gule Haar,
 Som Dagens Lys i lette Morgenfryer;
 Men tung den var og sharp i gyldne Mand,
 En blodig Stribe tegned' den i Panden.
 Jeg saae den, vaagned' op, det var en Drom;
 Den lokkede mig bort fra Valhals Glæder;
 Hvi vaagned' jeg, hvi foer jeg ikke fort
 At drømme evig om min elste Dana;
 Da rakte Fader Odin mig sit Horn,
 Han drak mig til, jeg Hornet heelt udtomte.
 En mægtig Længsel fattede mit Bryst,
 Jeg maatte bort fra Valhals gamle Kjæmper.
 De bad mig alle ret at hilse jer,
 De gamle Danmark aldrig kunne glemme.
 I Sorgens Dage og i Trængsels Tid,
 Beemodig Kummer furer deres Pande;
 Maar atter Lykken smiler til jer ned,
 Den vante Qvinde, ifort Hoitidslæder,
 Da samles de i Valhals store Hal,
 Og Loftet runger af de gamle Sange.
 Men ak! Erindring om den soundne Tid,
 Og Sammenligning med de komme Dage,
 Gjor Kjæmpen blød, optoer den stire Bis,

Der lagde sig, som Pandser om hans Hjerte;
 Dog, den kan ikke rolle Kjæmpens Kraft,
 Thi Kjæmpen folger ei med Tidens Vove,
 Der vel kan tære Kindens Roser bort;
 Men han sig hæver over Skum, som leger
 Omkring hans Løkker, og dem langsomt bleger.
 Tak, Ven! Du vasket' Pletten af mit Skjold,
 Kan Du af Fædrelandet Pletter vadse ?
 Som Plet af Rust paa Jernets haarde Kant,
 Der synes lidet, ei af stor Betydning,
 Den gnaver langsomt om sig, sikkert dog,
 Tilsidst den Hjertets gronne Hytte gnaver.

Med figende Effekt.

Og vakkende, som stærke Eeg i Storm,
 Den skyrter dog tilsidst og knuser alle —
 De stærke Grene brydes, splittes alt,
 Thi Kraften blev forkjælet, da Valhalla faldt.

Efter et Dileblik at have staet i dybe Tanker.
 Mig synes at jeg hører nogen tale,
 Bekjendte Toner trønge sig herhid.

Seer sig om.

See der, ved Guderne! en venlig Scene
 Fra mine Barndoms kjære Eventyr.

Don Quichotte ivrig.

Den Aand i Kisten vil jeg strax udfordre,
 Jeg not skal lære ham at holde Ord.

Palnatoke.

Hør, gode Venner! vil I mig tillade
At tage Deel i denne muntre Kreds?

Don Quichotte.

Det glæder mig at see endnu en Ridder;
Kom, her er Plads, vi Venner være maae.

Til Schezerade.

Nu, sjonne Dame! Lad os hurtig høre:
Hvad sorte Fiskeren den fangne Aaland?

Palnatoke sætter sig hos dem.

Corfitz

Kommer, malende paa en Kaffemølle.

Jeg regner efter, men det hjælper ikke,
Mit Facit dog det samme blive maae;
Fordomte Ni, et uligt Tal desuden:
Ni Maaneder, fordomte Maal af Tid!

Sætter Kaffemøllen fra sig, og spadserer op og ned.

Saa er jeg bleven paa min gamle Alder
En Hanerei, o! Satans Spillemand!
Og saa dertil de Helvedes Madamer,
Som sige, at han ligner ret sin Fa'er.
Jeg dumme Hest, at jeg endnu mig gisted,
Jeg kunde have seet det alt forud.
Og denne Lohen af de Sladdresostre,
Der plage Barselonen med der' Snaf,

Og al den Kaffe, som de Høre føde!
 De bringe mig endnu til Bettelstav.
 Pernille mig bestandig overhænger,
 Hun Penge have vil hvert Dieblit.

Talder i Tanker.

Den Stundesløse

Kommer løbende i Globrot med Servietten om Hatten og
 Sæbeslun om Hagen.

Ja ja, nu kommer jeg; de Alle plage
 Mig arme Mand, jeg overlæsset er
 Med alle Slags Forretninger og Sorger —
 Hor, Karle! skrive J? Pernille! see
 At de og tage vare paa Arbeidet,
 De Knægte gjerne doyne mig som Fæe.
 Pernille! hor, har Honsene alt faaet
 De Østeskørper, der i Skuffen laae?
 Den Bondemand skal ogsaa expedieres —
 Og nu — griber sig om Hagen — jeg ei endnu barberet er.

Glaaer Corfitz, der smilende betrakter ham, paa Glusderen.
 Kom her, min Ven! nu kan han mig barbere,
 Men synd sig lidt, min Tid er saare knap.

Corfitz.

Jeg mærker, Naboe! J er end den samme;
 Hvor kan J for en Badstjær tage mig!
 Jeg er jo Corfitz J mig sagiens kjender,
 J Albenraae vi boe jo begge to.

Den Stundesløse befindeude sia.
 Ja I er Corfitz, ja, god Dag! Jeg beder
 At I undskylder, jeg lidt adspredt var.

Corfitz

tager ham fortroelig ved Armen.
 Hør, Naboe! jeg just straer og overveier
 Hvad jeg skal gjøre, jeg er Hanerei!

Den Stundesløse.

Aa, hvad, Ven Corfitz! Det er saare gammelt;
 Trost I lun Jer, den Skade var ei stor:
 Naar anden Mand forretted' Eders Gjerning,
 Saa vandt I derved Tid til andre Ting.

Seer de andre.

Men hvad er det! See hvor de dogne sidde,
 Jeg troer at de fortælle Eventyr.

Corfitz mysgierrig.

Jeg gider gjerne høre saadan Sladder;
 Kom, lad os høre lidt paa disse Folk.

Den Stundesløse.

Men jeg har ingen Tid, jeg maae arbeide.

Corfitz.

Hvad Arbeid! I dog aldrig noget gjor.

Han trokker ham hen til de andre.
 Hør, godt Folk! Maae vi tage Plads hos Eder?
 Vi ere begge gode Borgermænd.
 Jeg gider gjerne sidde i det Grønne

Og hore Jøst fortælle Eventyr;
 Engang om Naret kan jeg det kun myde,
 Naar jeg til Kilden hører med min Slægt.

Den evige Isde
 Ja, kom og sæt Jer, her er Plads for Mange;
 I skal faae høre underlige Ting.

Corfis.

Aa, Tak! sætter sig i Gresset.
 Aha! her er det rart at sidde.

Den Stundeslose henter Kassenullen.
 Man maae ei være ledig nogen Stund.
 Sætter sig hos Corfir.

Palnatoke.

ntaaamodig til Schehezerade.
 Nu, Aladdin — hvad gjorde han med Lampen?
 Nyefigen har du gjort mig, kjære Barn!
 Jeg hørte aldrig Nogen saa fortælle.
 De rykke alle tættere om Schehezerade. Götz von Berlichingen
 kommer; hans høire Haand er borte.

Götz kommer rast ind.

Hvi har man vælket mig til Liv igjen;
 Maaskee er Fædrelandets Frihed vaagnet?
 Hvis ei, saa gaaer jeg atter til min Grav,
 Der er jeg Herre i min stille Bolig.

Bitter-

— Hvad skal jeg her, hvor sode Smigerord

Fordærve Hjertet og omleire Thronen!
 Hvor fede Munke spotte den i Smug,
 Der bar en kjærlig Gave til Guds Kirke;
 Hvor lave Snidshed dynger Guld paa Guld,
 Og hoier slaviss Nakken under Slaget.

Begeisret.

Paa Fædreborg, som Drenen paa et Fjeld,
 Jeg kun vil bygge under Frihedsræet,
 Og ei erkjende Nogen over mig
 Undtagen Gud i Himlen og min Keiser.

Grimder sidt.

De Tider af Bedrag er komne alt,
 De gjorde Gøtz til Morder og Forrædder.

Wid.

Ha! jeg en Morder, en Forrædder jeg,
 Der altid kjæmped' for den Værgeløse!

Lægger Haanden paa Panden.

O! hvad Erindring stiger i min Sjæl —
 Ha, Bennen! ogsaa kunde mig forraade!
 Elisabeth! min Viv! Du forte mig
 For sidste Gang i Solens varme Straale —
 Nu husker jeg — jeg vist har sovet længe:
 Marie, Søster! Du var ogsaa der,
 Og Søkingen; men Georg var der ikke,
 Den brave Dreng; men hvor var han da vel?

Smertelig.

O, Georg, Georg! ja, nu jeg det husker,

Jeg sendte Dig i Doden i Din Baar,
 Du faldt — nu vel, snart fulgte Dig Din Herre;
 Og Du var mere lykkelig end han,
 Der ei i Kampens Tummel maatte segne,
 Men i et Fængsel, paa det mugne Straa
 Henstrakt med Skjænsel, Dodens Komme vente.

Betrakter sit hoire Haandled.

Hvor er min Haand, min hoire Haand af Jern?
 Det ahner mig, den er vist opbevaret
 I Fængslets Gjemme, hvor de vije den,
 Hvor Nutids Mænd forsøge den at løfte.

Gyser.

Mit Haandled fryser, kan ei taale Lust;
 Jeg vil den atter varme i min Bolig.

Wil gaac, seer de andre, stundser.

Hvad! drommer jeg endnu? En sæl som Kreds;
 For hvert Narhundred' Prover den afgiver.

Den evige Jøde.

Kom, Götz! og sæt Dig her imellem os,
 Du tidsnok kommer til den lange Hvile.

Don Quichotte.

Velkommen, Ridder! Det en Glæde er,
 At sidde; saadan mellem sine Lige.

Götz sætter sig.

Nu ja, jeg bliver her en lille Stund;
 Men det mig stikker i den tabte Hoire.

Gomer til Schehezerade.

Jeg af Elyseum endog blev kjed,
Men Dine Ord mig aldrig kunne kjede;
Far derfor fort, lod Kongen dog sin Son
Ufhyldig myrde for en Qvindes Brede?

De rykte atter tætttere om Schehezerade. Rover Moor
kommer hurtigt ind.

Rover Moor.

Gordomt! nu er jeg atter kommen her
Til denne Verden, denne Øglerede,
Til Skabninger, der troe sig meget meer,
End andre Dyr, ja Gud endogsaa lige,
Fordi Tilfældet gav dem mere Klogt.

Masende.

De Tigere og Leoparder ere;
Nei, endnu meer, det alt for ødestalt var:
Af en Hyæne Mennesket sik Hjerte,
En Tiger gav ham sin Vørgjerrighed,
Af Uglen sik han Blifket over Livet,
En Krocodil ham laante Suk og Graad!

Foragtelsigt.

O! Menneske, hvi skammer Du Dig ille
For eget Selv, at være Menneske!
Det vilde Dyr sin Broder souderriver,
Med hvem han died' af det samme Bryst;
Men Mennesket har myrdet hold sin Fader,
Hvis Skyld imod ham kun var Hjerlighed;

Har jaget Broderen fra Barndoms Arne,

Har rovet ham hans Fred, hans Salighed —

Fortvivlet.

Ha, Nover! hører Du hvor Jorden bærer —

Krudtaarnet sprang; ha, Moor! det var Dit Værk;

Hør Bornene, de frige hist i Luen,

De gamle Mænd og Kvinder brænde med.

Holder Hænderne for Ansigtet; efter en Pause, mild.

Der var en Tid, den Tid jeg gjerne tænker,

Da hele Verden syntes mig saa sjøn,

Da jeg ei kjendte Lastens tunge Lænket,

Da jeg for Fader, Moder bad i Lon.

Da leged' jeg med Englene i Dromme,

Gud Fader selv betragtede vor Leeg;

Han skjænked' mig en lille Pisk og Tomme,

Men jeg forglemte dem, da Drommen vegg.

Da kunde jeg saa barnligen mig fryde,

Hvergang jeg Solen hist i Østen saae;

Som kjere Melodier, Minder lyde

Endnu i det fortabte Hjertes Braa.

Jeg husker grant jeg græd, da jeg ful hore,

En Nover fulde lide voldsom Dod;

Mu ingen Skabning vilde Diet tote

Naar Dodningkloffen for mig Arme lod.

Seer de andre, faa der tilbage.

Ha! seer jeg ret, det Mennesker jo ere,

Som sidde der, og ponse paa Forraad!

Neden's Scheherazade forteller, nærmest han sig lidt efter lidt; til sidst sætter han sig willaarslig i Øresset og hører efter med spændt Dymærksomhed.

Schehezerade

der ender sin Fortælling.

Saaledes Aladdin da blev befriet
 Fra begge Troldmænds lummelige List;
 Og da huin Sultan nogle Aar derefter,
 Af Livet træt, steeg need i Fædres Grav,
 Og ingen mandlig Efterfølger havde,
 Badrulbudur, Prindsessen, kom med Det
 Til at bestige sine Fædres Throne,
 Og deelte den med Aladdin, sin Mand.
 De hersede end mange Aar tilsammen,
 Og efterlode sig en kraftig Slægt.

Palnatoke.

Tak, vakre Pige! Du mig haver sjænket
 En stille Glæde; som et Barn igjen
 Jeg her har lyttet til de underlige,
 For Barnet altfor kjære Eventyr:
 Jeg troede mig igjen i Ammestuen,
 Hvor Moder Marthe tit fortalte mig
 Om Misser og Hælheste, og saa mange
 Fortællinger om Underjordiske;
 En kjær Erindring.

Røver Moor

springer vild iviret.

Mig til evig Oval!

De reise sig alle og komme frem, undtagen Sancho Pansa,
 der sover.

Gøg.

Mu først mig falder ind en sælsem Tanke:
 Hvor underligt vi ere samlet her!
 Har vi dog sat og lyttet ret som Pilte
 Til Eventyr, og ingen af os veed
 Hvo vel den anden af os monne være;
 Ei Nogen saae sin Naboe forend nu,
 Og saa fortroelige vi sadde sammen.

Corfitz

til den Stundeslose.

Mig synes dog, jeg kjender Jer.

Den Stundeslose til Corfitz.

Mig eg.

Palnatoke.

Ja, I har Ret; det mig nu ogsaa undrer.

Hamlet.

Et sælsem Skjæbne forte os herhid.

Don Quichotte.

Jeg selv kan heller ikke det begribe;
 Men paa min Vandring er jeg vant til fligt.

Schehezerade

der har betragtet dem alle med Opmerksomhed.

Wil I som jeg, saa gjøre vi et Bytte:
 Jeg har fortalt Jer mine Eventyr,
 Til Gjengjeld skal Enhver af Eder sige,
 Hvorfra han er og hvo, hvorhen han gaaer.

Götz.

Det er retfærdigt.

Palmatoke.

Ja, jeg vil.

Don Quichotte.

Jeg ogsaa.

Den Stundeslose.

Når det kun ei for længe vare fal.

Schehezerade

til Homer, der hemmesig taler med den evige Jøde.

Du synes mig den ældste, kjære Fader!

Derfor jeg og begynde vil med Dig:

Hvad hedder Du, hvornaar kom Du til Verden?

Homer.

Homer, faa Når kun efter Troias Fal.

Almindelig Forbanselse.

Hamlet.

Han raser!

Don Quichotte.

Hvad!

Götz.

Det er vist ikke muligt!

Palmatoke.

Maaskee har Tiden slukket hans Forstand.

Schehezerade

ester en pausé, hvori enhver udtrykker sin forundring; til
den evige Jode.

Og hvo er Du, er Du da og saa gammel?

Den evige Jode

med bortvendt Nasyn.

Mit Navn for Skabningen en Nædsel er:
Hato sagte.

Jeg Frelseren bespotted' og foragted'.

Stum Nædsel.

Corfits.

To galere — —

Den Stundesløse.

To bedre, jeg seer.

Gøg

seer sig mistenklig om.

Der ahner mig —

Palnatoke ligeledes.

En underlig Udvilting.

Enhver seer mistenklig paa sin Naboe.

Røver Moor

i sin Fortvilelse, for sig selv.

Jeg hører med til de Fordomies Tal.

Don Quichotte

trænende til den evige Jode, med Haanden paa Sværdet.

Et Lys gaaer op for mig i dette Morke;

Var Damen ei, jeg hævned' ham paa Dig.

Schehezerade

til Don Quichotte.

Hvad hedder Du, besynderlige Ridder?

Lægger Haanden paa hans Arm.

Lad Sværdet hvile til en anden Tid.

Don Quichotte galant.

Kun De, Prindsesse, kan mit Mod betvinge,

Og ingen anden skulde kunne det:

Mit Navn er Don Quichotte af la Mancha,

Jeg flakked' om som Ridder overalt,

Og i det sextende Aarhundred' fodtes

Jeg til at være de Betrængtes Trost.

Palnatoke.

Besynderligt! Den Tidens Negning kjender

Jeg ikke. Seeler efter jeg var til.

Götz.

Et ukjendt Navn —

Corfitz.

Et Spottenavn hos vores!

Rover Moor.

Ham Boger gjorde gal; han raser end.

Don Quichotte

heftig til Rover Moor.

Hvad gal, hvad raser jeg! Hvis J er Ridder,

Saa bryder J en Landse flux med mig.

Nøver Moor foragteslig.

Hør, stakkels Mand! læg Plaster paa Din hjerne;
 Du Menneske! jeg kun foragter Dig.
 For meget Blod ved mine Fingre klæber,
 Jeg vil ei ogsaa vadse dem i Dit.

Don Quichotte haansig.

Jeg mærker vel, Du er ei nogen Niddere,
 Og kun med Niddere en Niddere flaaes.

Han vender sig fra ham.

Corsig.

til den Stundeslose.

Min Troe! han Skjæppen ganske fuld ham maaer!

Schehezerade til Moor.

Siig, Fremmede! Hvorfra, hvad er da Du?

Nøver Moor med Kilde.

Nøver.

Schehezerade farer tilbage.

Nøver!

Nøver Moor bitter.

Ei andet; og Du gyser?

Schehezerade.

Det mig uventet var.

Gøg.

En Nøver her!

Hamlet.

Sig Skjæbnen altid i sig selv behager,
Den blander Klint blandt Kornets rene Frugt.

Schehezerade

der har fættet sig igjen, til Palnatoke.

Hvo er Du, Ridder, i det stærke Pantser?

Palnatoke.

Jeg hedder Palnatoke, er fra Nord;
Hvor Havets Bolger rusle imod Klipper,
Der hæve sig ved Tysklands fede Kyst;
Der bygged' jeg en Stad, som Tomsborg kaldtes,
Hvor Helte blevne fostred' op i Strid.

Götz hjertelig.

Næk mig Din Haand, vi altsaa Landsmænd ere;
Men flere Seeler ligge mellem os.
Jeg seer at vi, som blander ere komme
Tilsammen her, en saare broget Kreds;
Jeg kjender Dig, men Du kan mig ei kjende,
Du var før jeg, jeg vandred' i Dit Spoer.
Jeg hedder Götz von Berliching, man kalder
Mig ogsaa Ridderen med Jern-Haand.

Betrugter Haändledet.

Mu har jeg ingen Jernhaand, den ligger
I Fængslet, hvor jeg døde Skjændsel-dod:
Min Brode var lun, at jeg Frihed elsked'
Og aldrig hviede mig under Nag.

Rover Moor

seer paa ham med store Øyne.

O! lad mig see det Sted, hvor Haanden passed'.

Betrugter Haandledet; seer paa ham.

Dg Du er Gøtz! O, ja, jeg kjender Dig —

En Gøtz jeg eengang ogsaa vilde være —

Dg jeg blev Rover i min Frihedsdrom.

Slipper ham og vender sig smertelig bort.

Schehezerade

hurtig til Hamlet.

Du stille Yngling! Du maae ogsaa sige

Hvorfra Du er, og hvad man falder Dig.

Hamlet.

Hamlet hedder jeg, i Dannemark jeg fødtes.

Schehezerade.

Jeg kjender ei Dit Navn og ei Dit Land.

Palnatoke.

I Danmark! saa vi ogsaa Landsmænd ere.

Hamlet.

Maaſkee; men og, maaſkee det er en Drom.

Don Quichotte.

Han taler loierligt, den unge Ridder!

Corfitz

til den Stundeslose.

Eig! vi store Landsmænd have her.

Schehezerade til Corfiz.

Men hvo er Du, Du underlige Gamle?

Corfiz.

Jeg hedder Corfiz, jeg er bleven gift
Til min Ulykke paa min gamle Alder;
Jeg boer i Alabenraae, og hvis De vil
Mig der hjemsøge, skal det mig ret glæde.

Ualmindelig Batter.

Götz.

En underlig Figur!

Don Quichotte.

Jeg aldrig før
Erindret mig at have seet hans Lige.

Den Stundesløse.

Hvis De vil ogsaa vide hvo jeg er,
Saa maae De skynde Dem, min gode Tomfrue.

Schehezerade.

Nei, Du i et og alt ham ligner jo,
Du er formodentlig hans egen Broder.

Mignon kommer; hun har den hvide Dragt paa, med
Vinger paa Skuldrene og en lille Harpe i Armen.

Mignon

nikker vensigt til dem alle sammen.

God Dag!

Palnatoke.

Et deiligt Barn!

Götz.

Hvor hun er sejøn!

Homer.

Ei nogen Hellas Datter var saa yndig.

Mignon.

tager Scheherazade i Haanden og seer hende vensigt i Vinene.
 God Dag! Jeg kjender Dig ret godt,

Til Homer.

og Dig;

Til de andre.

Jeg Eder alle sammen ret godt kjender;
 Jeg kommen er at føre Eder hjem,
 Men først jeg vil en Sang for Eder synge.
 Hun præluderer paa Harpen; de stumle alle om hende, tabte
 i Beskuelsen.

Mignon synger.

Jeg veed et Land, hvor vilde Nosser prange,
 Hvis Torne have tabt den hvæsse Braad;
 For Overfarten værter ikke bange,
 Didhen I gynges i en lille Baad.

Jeg veed et Land, hvor Lilien har hjemme,
 Saa hvid den findes intet andet Sted,
 Undtagen stundom dybt i Hjertets Gjemme,
 Maar Sædelorn fra Himlen falde ned.

Jeg veed et Land, hvor overalt man finder
 De Blomster smaae, som Alle kjende her:
 Forglemmigei de faldes og Kjærninder,
 Hver Skabning Navnet i sit Hjerte bær.

Jeg veed et Land, hvor Matvialer spire,
 Beskeden blomstre de i stille Mat;
 Som ydre Blomster kunne de ei zire,
 Derfor har Verdens Nine dem forladt.

Jeg veed et Land, hvor Sneens Blomster nikke
 Saa venligt ad den traette Vandringemand,
 De atter klare op hans morke Blikke,
 Maar han ei Spoer af Veien finde kan.

Jeg veed et Land, af hoie Fjeld omgivet,
 Kun Doden styrer svage Baad derhen;
 Men indenfor dets Klippe findes Livet,
 Hvor de Adskilte auer sees igjen.

Derhen, derhen, kom lad os sammen ile,
 Jeg forer Eder til Elyseum.
 Den gamle, Jordens Dragt, lad den nu hvile,
 Alt Jordiske blænder kun som Havets Skum!

Hun seer paa dem, med spørgende Blif.
 Ei sandt, I gaae nu alle hjem med mig?

Homær.

En mægtig Længsel atter mig betager;
Ja, jeg Dig folger til Elyseum.

Schehezerade til Mignon.

Du hulde Barn! Min Himmel jeg forlader
Og gaaer derhen, hvor Du vil føre mig.

Palnatoke
efter nogen indvortes Kamp.

Farvel, Valhalla! jeg kan ikke komme
Tilbage; Odin maae tilgive mig;
Det Land, hvor alle disse Blomster ere,
Der maae jeg hen, en Engel drager mig.

Götz.

Jeg stunder ogsaa til den lange Hvile,
Der, hvor jeg var, der var saa haardt og koldt;
Men, der, hvor slige Blomster kunne spire,
Der venter mig maaskee en evig Vaar.

Corfitz
der har smaaehændtes med den Stundesløse.

Jo vist, kom fun; aa hor! vi gjerne ville
Og folge med derhen, hvor J nu gaae.

Den Stundesløse.

Ja men — jeg er jo endnu ei barberet,
Og Bondemanden og —

Corfitz.

Na, hvilken Snaf!

Don Quichotte.

Ja, naar de Andre gaae, saa gaaer jeg ogsaa,
Maaske jeg Rosinante finder der.

Hamlet.

Jeg længes ret, at komme til de Egne;
Mig ahner, at jeg finder noget kjært.

Den evige Jøde til Homer.

Farvel for evig! nu jeg Dig forlader,
Jeg har udrettet troeligen mit Hverv.

Homer.

Hvi vil Du ikke følge med os andre,
Er Du endnu ei møet af denne Jord?

Den evige Jøde.

I mellem mig og hine Himlens Egne
Der er en Afgrund frygtelig og dyb.!

Med dyb Betydning.

Maar mine Taarer have opfyldt Svælget,
Da skal jeg vadfæs reen for svare Skyld;
Men Evigheden bliver Barn af Alder
For Herren mig til sine Glæder falder!

Han vil gaae.

Røver Moor

frugtelig, efter ham.

Bliv, tag mig med, min Skjæne er som Din,
Jeg finder Trost maaſkee i Dine Øvaler.

Mignon

til Røver Moor.

Mei, stakkels Mand! Kom, folg Du kun med mig,
Din Straf er endt, jeg fører Dig til Hvile.

Røver Moor pludselig forandret.

Tak, hulde Wæsen! — ubegribeligt!
Jeg føler Himmelens Glæde i mit Hjerte;
Som da Gud Fader saae paa barnlig Leeg,
Jeg legede med Englene i Dromme.

Den evige Jede gaaer bort.

Mignon.

Saa lad os gaae, vor Wei er ikke trang.

Hun gaaer foran, de andre følge, medens hun synger.
Derhen, derhen, kom lad os sammen ile,
Jeg fører Eder til Elyseum.
Den gamle Jordens Dragt, lad den nu hvile,
Alt Jordiss blænder kun som Havets Skum.

Man seer Elyseum i Baggrunden; forskellige Groupper ligge, sidde
og gaae omkring. Pantomimespil. En Brod er mellem Elyseum
og Scenen. En Baad er bunden fast ved denne Side af Bro-
den; Charon sidder deri. Sancho Pansa vaagner, rok-
ker sig, gaber og reiser sig op; han seer sig forundret omkring.

Sancho.

Ih! head! hvorledes, er jeg nu da etter
Forheret, vaagnet af en anden Drom?
Hvor ere Troldene og hvor er Damen,
Som Ridderen for Dulcinea tog!

River sig i Haarene.

Hør, Sancho! gaae nu hjem til Born og Kone,
Du bliver dog til sidst aldeles gal.

Gredende.

Hvor ere Kongerigerne og Den,
Som Ridder Don Quichotte mig loved' tit;
Nu har han nok forladt mig arme Djævel,
Og render efter andre Eventyr.
Men hist i Baaden sidder jo en Fisker;
Jeg vil ham spørge, han maa ske det veed.

Til Charon.

Hør, gode Landsmand! kan han mig ei sige,
Hvor jeg skal finde Ridder Don Quichotte?

I dette Øieblif seer man Mignon, paa den anden Side af Floden, komme med de andre; man hører en stille, høitdelig Musik. Pantomimespil.

Sancho

der opdager Don Quichotte paa den anden Side.
See der! der seer jeg jo min Ridder komme;
Hør, gode Mand! mig over Floden sæt.

Charon.

Hist nedé have de en Broe sig bygget,
Gak over den, du Nutids svage Slægt.

Sancho løber bort; lidt efter seer man ham komme ind i Elyseum,
hvor han bukker comisk for alle og op søger Don Quichotte.
Charon binder sin Baad los.

De orkesløse Tider langsomt ile,
I trende tusind' Mar jeg vented' her;
Teg er saa sovnig, længes efter hvile,
Ei Jordens Skygger komme til mig meer.

Han seiler bort.

Sykklet var endt, Papagoierne roste, men og critiserte;
Kunstneren stolt af den Virak, man stroede hans Glid og
Talenter,
Skrabede sammen de Penge, ham Herrerne gavmilde gave,
Medens han af og til talte med denne og hin blandt de
Mange;
Lod vel og Fuglene gjore de Kunster, de endnu forstode;
Bod derpaa Drengen forsigtigen pakke Theatret i Kassen;
Spærrede selv saa behændig det fjedrede Selskab i Burret;
Takkende alle for Gavmildhed og for Talenteris Burdering,
Sik han, bestandigen bukkende; Drengen med Aberne fulgte.
Sildigt det var alt paa Aftenen, Lampen, der hang under
Loftet,
Oplyste mat fun de enkelte Groupper af sladdrende Gjæster,
Der endnu dvelede hist og her ved de svagt dampende
Kjedler.
Da sad end Hugo ved vinduet i en Fordybning og trommied'
Sagie paa Ruderne, stirrende ud i det natlige Mørke.

Enkelte flygtige Toner af lyftig Musik undertiden
 Trængte sig til ham fra Huset derover, der prægtigt var
 oplyst;

Skurrende fore de gjennem hans Sjæls uharmoniske Strenge,
 Oplyste Hjertet med bitter Erindring om bortsundne Glæder.
 Gjennem de rode Gardiner for Gjenboens Winduer, saae
 han

Slyggerne øste, som Drommenes Billeder, hurtig henvæve;
 Stundom han troede at kjende Figuren, og Skræk da betog
 ham.

Pludselig blev et Gardin reven bort, ganse tydeligt saae
 han

Ind i den oplyste Sal, hvor de pyntede Gæster spadserte
 Op og ned, talte med Damerne, dandsede, spilte og spogte.
 Da gik en Dame forbi, og hans Blod blev til Jis, thi
 han kjendte

Altter Nathalie, al! mellem Tusinde kjendte han hende.

Allsaas i Huset derover de feirede deres Formæling;
 Hugo ei kunde udholde den Tanke, han sporedt Vanvid:
 Da blev det pludselig lyft i hans Sjæl, som naar Solen
 igjennem-

bryder de mægtige Skyer, der true med Negn og Orkaner.
 Haablosched, Længsel og nagende Kummer han folte vel
 endnu;

Men en ophojet, velgjorende Hølelse blanded' sig deri;
 En heel unævnelig Hølelse, der giver Mod til at bære
 Alt, hvad af Græsseligt Skjæbnen kan tilbyde Skabningens
 Herrer.

Trost endog ligger i Tanken, at man fører hos sig den
Kummer,

Under hvis Byrde en Anden maaſke vilde segne til Jordens;
Dertil end kommer et trostende Haab og en ahnende Længsel
Om noget Høiere, noget uendeligt Bedere hisset.

Hugo betragtede pludselig altting med lysere Farver;
Underligvis han paa eengang forstod det ei Andre begribe;
Ganske forandret han folte sit Indre, skjont Hjertet end
førged,

Skjont han end folte sin Lykkes Forliis og sin Elskovs
Erindring.

Undrende stirrede han paa den støiende Maengde i Salen;
Thi han forstod ganske grant hvad de tænkte, og kunde
forsolge
Følelsens og hver en Lidenskabs Gang, fra dens Hodsel og
Optomst.

Mennesker saae han ei mere, men hæslige Dyregestalter,
Udtrykte Laster og Dyder i Master fra Dyrenes Nige,
Pyntede latterligt i de meest spraglede Dragter af Verden:
Slanger, der opreiste snoede behændig sig om mellem
Mængden,

Krobe saa hoislende sammen, og udstrakte Legemet atter.
Hunde, suurmulende Mopper og lyftige Pudler og tynde,
Windige Mynder i smalle Eulotter, med vigtige Miner
Politicerter: de affatte Konger og slette Ministre,
Smogende Knaster og Optimum Petum af uhyre Piber.
Æbler med store Parrykker, der skjulte de mægtige Ører,
Og med grønnalede Briller paa Snuderne, spillede l'ombre.

Høner med blussende Kamme og Sporer paa Hælene, gjorde
 Hanebeen for affecterte og kaglende Høner, der bare
 Pocher paa Siderne, store Loupeer og malede Vifter.
 Snoslende Gaser parlerte med snaddrende Gjæslinger, medens
 Deres Frue Modre, de aldrende Gjæs, vakkeld' folkevis
 om dem,

Før at udsøge de fedeste Gjæs til de snaddrende Born.
 Åber af Hunkjønnet, sminkede dobbelt, med hølgende Barme,
 Klimprede paa de forstørte Klaverer, og hylsede Sange
 Af den mest ynddede Opera, medens de mandlige Åber
 Sloge med Kloerne Takten paa Nyggen af Damerne Stole.
 Her stod en Uls i en Frakke af Floiel, med grinende Miner,
 Han converserte det frugtsomme Lam, og han feiede Gulvet
 Med den fremragende Hale, og fulgte den Stakket med
 Blifket.

Hist leged' kjelne Katte med Katernes Hjerter, de kasted'
 Dem hoit i Beiret og grebe dem atten med udstrakte Kraller,
 Medens de mere formuftige Katte, hoit skydende Nyggen,
 Kastede kjeliske Blitze til Floden, og snege sig om den.
 Spraglede Tigere, iforte Guldstof, med Kaarder ved Siden,
 Ware galante mod Damerne, smigrede Herren i Huset.
 Enkelte Lover han saae tun, som mandige Krigere sidde,
 Stoltz betrachte den krybende Hob med foragtelig Mine.
 Da sprang en Kat op i Winduet, stirrede over paa Hugo
 Med de grontfunklende Øine, de trængte ham dybt ind i
 Sjælen.

Blifket han kunde ei bortvende fra den; snart formed' sig
 Snuden

Til en med Yndighed smilende Mund, og de grønlige Øine
 Blinkede blaaligen sjonne, som Himmelens Azur om Natten,
 Naar en forgaaende Klode, som Sijernes Kud, svinder for
Piet.

Det var Nathalie, blændet af Taarer hun stirred' i Natten;
 Hugo erkendte i Tankernes Gang hendes Kunimer og Anger.
 Da kom og Robert til Winduet, flyngede Armen om hende,
 Hvidskede sagte, tun Hugo fornam det med blodende Hjerte:
 Elskede! kom, lad os ile umærkede bort af dem alle,
 Hen til den Bosig, jeg kjerlig har indrettet; den skal
modtage

Dig, som en Dronning; thi rigelig har jeg den smykke
med alt, hvad
 Mennesket iltun kan ønske til Hjertets Tilfredshed og Glæde.
 Smilende godt gjennem Taarer, ham svarte Nathalie
venligt:

Ja, lad os skynde os bort fra den stioende Mængde; den
ængster

Underlig mig, og de damprende Minder fremstige i Sjælen.
 Hugo nu saae dem forsigtigen fjerne sig; snart var de ude
 Af den hoithvælvede Huusdor, til Fods gik de ene ad Gaden,
 Iltun den flagrende Kjole for Binden han længe saa sinne
 Gjennem det natlige Morke; thi Maanen var skjult mellem
Skyer.

Da blev han greben af navnløs Fortvivelse, heftig han
styrted'

Bort fra de opjagne Gjæster, der stirrede maalsose paa ham.
 Uden at standse han løb gjennem Gaden, den flagrende Kjole

Skimtede han end langt borte, og skyrede aandelos efter.
Græsselfigt flingrede Skrig gjennem Luften, og Klirren af
Kaarder
Horte han, blandet med truende Stemmer, høst nede ved
Stranden.
Hurtig han foer efter Lyden, og tusinde Tanker sig krydsed'
I den forvirrede Hjerne; da fremtraadte Maanen af Skyen,
Halvt den oplyste en gyselig Scene foran ham, ved Havet:
Robert med ræsende Tapperhed vargede sig imod trende
Mordere; nær han alt var ved at segne for Slagenes
Mængde;
Enkelte Stridt kun derfra vare andre Vanditer ifær'd med
Voldsomt at frarove Bruden de kostbare Smykker om Halsen;
Bedende laae hun paa Knæe, med de foldede Hænder
udstrakte;
Men de begjærlige Rovere svarte med grusomme Eder.
Hugo ikkun et Secund noget twivlaadig, veiede Faren;
Da fil den ædlere Holelse Magt over Lidenstabs blinde
Lyft til en Hævn, der er sod i Udvelsen, bitter bagefter.
Nast rev han Kaarden fra Siden, og skyrede los paa de
trende
Mordere, Nattens udkaarne Sonner, og stodte den Ene
Kaarden i Livet; det traf ham som Lynet, ei vidste han
hvorfra;
Walkende først, saa han skyted' til Jordens og lassed sagte.
Robert ved denne uventede Hjælp folste Krafterne vore,
Baldig han hug til sin værste Modstander, og klovede
Panden;

Med en forbandelse paa den alt blaanende Læbe han døde;
Hurtig forlodde de andre Banditer Nathalie, ilte
Deres betrangte Staldbrode til hjælp, men de kom dog
for sildes,
Thi og den tredie laae alt henstrakt paa den dugvaade
Gronsværds.

Ei de modstode de øvede Fægteres lynsnare Klinger,
Bege først lidet, men flygtede derpaa; en eneste vendte
Sig i Fortvivlelse om, og han stodte med Kraft efter Robert;
Hugo, der saae det, sig kastede Kaarden imode; den traf
ham
Dybt under Hjertet, han sank med et Suk, for sin Lykkes
Forsnyrer.

Roberts høitvungne Klinge foer dybt ind i Morderens Hjerne.
Nu var al Fare forsvunden; men Hugo med Hovedet hvilte
I den tilslite Nathalies Skjod, og omhyggelig Robert
Sogte at stille det strommende Blod med sit afrevne Linned.
Bruden strog sagte, med sneehvide Haand, de forvirrede
Løffer

Fra hans smukt hvælvede Pande, og saae med Deeltagelsens
Ømhed
Ham i det blege, end mandige Aashyn; hun gjenkjendte Hugo:
Greben med Nædsel af dette forfærdende Dieblits Bisched,
Skreeg hun med tonelös Stemme: „Min Hugo! i Doden
forst atter!”

Langsomt nu aabnede Hugo de doende Øine, og saae med
Inderlig Ømhed paa hende; han tog hendes Haand, derpaar
Roberts,

Foied dem sammen med sidste Anstrængelse, hvidkende
sagte:

„Jeg Eder tilgiver, for at og Gud kan tilgive mig hisset;
Tænker imellem paa mig; jeg omsværer Dig, Elstede,
altid!“

Endnu et Suk, og hans Aand svang sig op til de evige
Glæder,

Fulgt af den sorgende Bruds og af Brudgommens Anger
og Sukke.

Maanens klartfunklende Øie sig sjulte bag graadsvandre
Skyer,

Medens de opbragte Bolger hoit sproitede Skum imod
Himlen.

Altig er tyft,
Smilende Engel har Livet borlyft;
Op han sig svinger
Med gyldne Vinger.
Maanen er bleg,
Blegner ved Udaad og morderisk Leeg;
Hjertet maae gyse,
Stjernerne lyse.
Begge to gaae
Op under Himmelens Hvælving saa blaa;
Smaastjerner skinne,
Beien de finde.
Det er fuldblægt,
Lidelsens Bei er tilbagelagt;
Nu kommer Glæden
I Evigheden.
Maanen Du seer,
Der var Du eengang, men kommer ei meer,

Den tornebestrøete
 Wei, hvor Du blodte.
 Jorden nu svænt
 Bag Dig i Taage; dens Sorg og dens Tant
 Var Du taalmodig,
 Git fra den blodig.
 Hør Glædes Suk!
 Engle paa Skyer, som Morgendug,
 Dig alt berede
 Himmelens Glæde.
 Himmel er stor,
 Alle de Gode og Udvælgte boer
 Hos deres Fader,
 Ei ham forlader.
 Det bliver lyst;
 Himmeliske Harper og Saliges Nest
 Tone imode,
 Stjernerne gløde.
 Maane og Sol
 Skinne kun matte, som Nordlys ved Pol.
 Engle, som synge
 I Skyer gynge.
 Alfader der
 Throner i Lyset og Synderne bær
 I sine Hænder,
 Alting han kjender.
 Aander og smaae
 Engle med sölverne Vinger paa,

I mange Nader
Staae hos Alfader.
I Stjernekrands
Funkler en Demant, ei rødmer dens Glands;
Den er afvættet,
Ei blodig plettet.
Som Barn Du blev
For blegnende Død Dig fra Livet bortrev;
Gak nu til Glæden
I Evigheden.

१०४७ श्रीमद्भुग्ब
विलोक्य विष्णु
विवरणम् ३
विवरणम् ५
विवरणम् ८
विवरणम् १२
विवरणम् १५
विवरणम् १८
विवरणम् २२
विवरणम् २५
विवरणम् २८
विवरणम् ३१
विवरणम् ३४

